Nr. 7. Warszawa, dnia 21 lutego 1921 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 10 mk. (z przesyłką pocztową 12 mk.). Prenumerata kwartalna 100 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 30 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64, tel. admin. № 512-71.

Organizacja władz.

53.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1921 r.

w przedmiocie wyłączenia niektórych gmin powiatów Wieluńskiego i Łaskiego z okręgu Urzędu Skarbowego podatków i opłat skarbowych w Piotrkowie i przyłączenia ich do okręgu Urzędów Skarbowych podatków i opłat skarbowych w Wieluniu i Łasku.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. Pr. P. P. Nr. 65, poz. 391) i w myśl § 2, ustęp 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 15, poz. 81), zarządza się, co następuje:

§ 1.

Gminę Konopnica (dawniej Radoszewice), powiatu Wieluńskiego, i gminy Dzbanki, Chociw, Dąbrowa-Rusiecka, Dąbrowa-Widawska i Wygiełzów, powiatu Łaskiego, wyłącza się z okręgu Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Piotrkowie, a przyłącza się:

1) gminę Konopnica (dawniej Radoszewice) do okręgu Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Wieluniu;

2) gminy Dzbanki, Chociw, Dąbrowa-Rusiecka, Dąbrowa-Widawska i Wygiełzów do okręgu Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Łasku.

§ 2.

Szczegółowe zarządzenia w przedmiocie przekazania Urzędom skarbowym podatków i opłat skarbowych w Wieluniu i Łasku czynności Urzędu Skarbowego podatków i opłat skarbowych w Piotrkowie, dotyczących gmin, oznaczonych w § 1 — wyda Izba Skarbowa w Łodzi.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

w z. Ministra Skarbu:

(—) *Rybarski*

(Dz. Ustaw Nr. 12 z dn. 1/II 1921 r., poz. 68).

54.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1920 r.

o przejęciu przez Prokuratorję Generalną Rzeczypospolitej Polskiej spraw, prowadzonych poprzednio przez b. Prokuratorję w Królestwie Polskiem.

W myśl art. 3 uchwały swej z dnia 28 sierpnia 1919 roku o rozpoczęciu czynności Prokuratorji Generalnej (Dz. Ust. Nr. 75, poz. 435), Rada Ministrów zarządza, co następuje: termin przejęcia przez Prokuratorję Generalną spraw, które były poprzednio prowadzone przez b. Prokuratorję w Królestwie Polskiem, o ile należą do właściwości Prokuratorji Generalnej — wyznacza się na dzień ***pierwszy lutego tysiąc dziewięćset dwudziestego pierwszego roku.***

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

(Monitor Polski Nr. 20 — 1921 r.).

Podatki bezpośrednie.

55.

OKÓLNIK L. 188/21.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Skarbu we Lwowie i Cieszynie.

W myśl części drugiej art. 90 ustawy o państw. pod. dochod. i podatku majątkowym z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 550) i stosownie do przepisów, zawartych w § 21 instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1920 r. (Dz. U. M. S. Nr. 46, poz. 642), do czasu otrzymania od władzy skarbowej uwiadomienia o wymiarze, wysokość podatku, na poczet którego winno być dokonywane potrącenie, określa się według skali art. 23 ustawy od wypłacać się mającego wynagrodzenia rocznego, czyli za podstawę obliczenia dochodu danego pracownika przyjmuje się to wynagrodzenie, które łącznie przypadnie od wypłaty w ciągu całego roku.

Ponieważ jednak od dochodu, płynącego ze źródeł wymienionych w p. 6 art. 3 ustawy, władze skarbowe z mocy art. 13 tejże ustawy, mają uskuteczniać wymiar podatku na podstawie dochodu, osiągniętego w roku poprzedzającym rok podatkowy, przeto podatek, obliczony przez służbodawców, celem potrącenia, zgodnie z powołanym art. 90 ust. i § 21 instrukcji, będzie za bieżący rok podatkowy niewątpliwie znacznie wyższy, od wymierzonego na tenże rok przez władzę skarbową, ze względu na spowodowane wojną obecne stosunki ekonomiczne i ogólne podniesienie płac i wynagrodzeń służbowych.

Wobec powyższego, nie zachodzą przeszkody przeciw obliczeniu przez służbodawców do potrącenia wysokości podatku w bieżącym roku 1921 na podstawie dochodu z roku ubiegłego.

Z tych samych przyczyn w wypadkach, gdy zachodzi potrzeba obliczenia wysokości podatku, przypadającego od pracowników, którzy w ubiegłym roku nie byli zajęci u danego pracodawcy, celem uniknięcia nadpłat, pracodawcy mogą przyjąć za podstawę obliczenia tego podatku dochód w tej kwocie, jaka pracownikom tego samego rodzaju, zajętym w danem przedsiębiorstwie, względnie u danego pracodawcy w roku ubiegłym, zostanie przyjęta za podstawę potrąceń.

Jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa, powstałe w roku 1921 lub o pracodawców, którzy dopiero w tym roku utrzymują pracowników może być za podstawę potrąceń, przyjęte roczne wynagrodzenie, jakie w roku ubiegłym pracownikom tego samego rodzaju

wypłacono normalnie w tem samem miejscu i za te same zatrudnienia.

To samo może być analogicznie stosowane do pracowników, którzy w roku 1920 nie mieli jeszcze żadnych dochodów z najmu pracy lub też takie dochody osiągali tylko za część tego roku.

Świadczenia w naturze można również przyjmować w wysokości, wypłaconej w roku ubiegłym. Dla obliczenia dochodu z takich świadczeń, celem potrącenia podatku, zaleca się następujący sposób:

Świadczenia w przedmiotach skontyngentowanych, lub objętych normami urzędowemi (produkty rolne, cukier, opał, użytkowanie ziemi itd.), oblicza się według bieżącej ceny kontyngentowej lub wartości, ustalonej urzędownie na rok bieżący przez Ministerstwo Aprowizacji względnie Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Wartość innych świadczeń ustala się na podstawie przeciętnych cen rynkowych, względnie przeciętnej wartości obrotowej roku ubiegłego. Od ustalonej w ten sposób wartości świadczeń, należy odliczyć uiszczoną za nie przez pracownika kwotę w wypadkach, gdy chodzi o świadczenia, z których pracownik korzysta odpłatnie.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1921 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

56.

Okólnik Nr. 11014/20 S. V. I.

Do Izb Skarbowych i Urzędów Podatków i Opłat Skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na zapytanie niektórych Urzędów skarbowych, podatków i opłat skarbowych w sprawie traktowania, pod względem podatkowym (w szczególności przy wymiarze podatku majątkowego) pretensji płatników do b. okupantów z tytułu strat wojennych i rekwizycji, Ministerstwo Skarbu, po zasięgnięciu w tym względzie opinji Głównego Urzędu Likwidacyjnego, wyjaśnia, że pretensje te w obecnym stanie rzeczy żadną miarą nie mogą być uważane za część majątku płatnika, podlegającego podatkowi majątkowemu, na zasadzie dekretu z dnia 5 lutego 1919 r., Dzien. Pr. Nr. 12, gdyż dotychczas nie posiadają jakichkolwiek podstaw prawnych na którychby można oprzeć ich relację. Wspomniane zatem pretensje mają charakter majątków, określonych w art. 8 wspomnianego dekretu.

Wyjaśnienie niniejsze należy uwzględnić przy opinjowaniu, tudzież rozstrzyganiu odwołań przeciw wymiarom podatku majątkowego.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

57.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W grudniu 1920 r., Nr. 115 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, poz. 765, oraz w Nr. 46 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1920 roku do ustawy o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Powyższe rozporządzenie zawiera, między innemi, postanowienia, dotyczące ustawowego obowiązku służbodawców do potrącenia podatku dochodowego, przypadającego od wszystkich wynagrodzeń zajętych u nich pracowników, tak w pieniądzach, jak w naturze.

Potrącenie na poczet tego podatku winno być dokonywane przy każdorazowej wypłacie wynagrodzenia i odsyłane do właściwej Kasy Państwowej w terminie, ustawą wyznaczonym.

Obowiązek uiszczenia podatku dochodowego, przypadającego od wynagrodzeń pracowników, ciąży całkowicie na służbodawcach.

Niespełnienie tego obowiązku w swoim czasie naraża służbodawców na zapłacenie nieuiszczonego podatku z własnych funduszów wraz z odsetkami za zwłokę od sum nieodesłanych do Kasy.

Nadto w wypadkach nieuczynienia zadość wezwaniom władzy do potrącenia i odsyłania podatku służbodawcy mogą ściągnąć na siebie dotkliwe kary pieniężne, przewidziane w ustawie.

Wspomniany na wstępie numer Dziennika Urzędowego, zawierający szczegółowe informacje, można nabywać w Bibljotece Ministerstwa Skarbu (Leszno Nr. 5).

(Monitor Polski Nr. 31 — 1921 r.).

58.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Na mocy Ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. obowiązują w roku 1921 następujące świadectwa przemysłowe:

Świadectwo przemysłowe nowego typu składa się z trzech części: tła, ramki i tekstu, z których każda jest odmiennego koloru, a mianowicie;

1) tło szare dla wszystkich;

2) ramka żółta dla świadectw dla przedsiębiorstw handlowych i składowych.

ramka ciemno niebieska dla świadectw przedsiębiorstw przemysłowych,

ramka brązowa dla wszelkich innych, jak dla żeglugi, kinematografów ruchomych, jarmarcznych i osobistych.

3) tekst (druk) czarny dla wszystkich rodzai.

Co się tyczy rysunku, to:

I) Tło składa się z orzełków, z których każdy ujęty jest w kółeczko średnicy 8 m/m; kółeczka te umieszczone są jedno obok drugiego w ten sposób, że średnice wszystkich, jak pionowo, tak i poziomo, po złączeniu stanowią jedną prostą linję. W wolnych przestrzeniach między każdemi czterema kółeczkami umieszczony jest kwadracik o płaszczyźnie 2 kw. m/m.

II) ramka, mająca w długości 26,1 c/m, w szerokości 15 c/m, składa się z ornamentów w stylu „Renaissance". W górnej części ramki, na tarczy ośmiokątnej w wysokości 4 c/m, szerokości 3,5 c/m na białem tle znajduje się Godło Państwowe wysokości 3 c/m, szerokości 2,6 c/m.

U dołu na białem owalnem tle wysokości 1,7 c/m, szerokości 4 c/m znajduje się emblemat przemysłu i handlu, a mianowicie: połączenie koła zębatego, laski Merkurego, wag i dwóch młotków.

III) Tekst drukowany jest czcionkami i zależny jest co do treści od rodzaju świadectwa.

U dołu każdego świadectwa z prawej strony wydrukowany jest numer wzoru, których ogółem jest 68.

Świadectwa wykonane są na papierze białym bez znaków wodnych.

(Monitor Polski Nr. 30 — 1921 r.).

59.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 stycznia 1921 r.

w sprawie sprostowania omyłki w załączniku I do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia i podwyższenia podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej za r. 1920 Nr. 97, poz. 639.

W tekście powyżej wymienionego załącznika, zawierającego taryfę główną dworskiego podatku gruntowego prostuje się niniejszem następującą omyłkę:

w taryfie tej pod L. 75 mylnie podano, że w pow. Sejneńskim norma dworskiego podatku gruntowego z 1-go morga ziemi I-ej klasy wynosi 9,59 marek, zamiast 9,68 marek.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

Opłaty stemplowe.

60.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, celem wykonania — na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej — ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 101, poz. 666) w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.*)

Na podstawie art. 22 powołanej ustawy, zarządzam, co następuje:

1. Przedmiot opłaty.

(art. 1 i 2 ustawy).

§ 1. Opłacie stemplowej, w myśl art. 1 ustawy podlegają wszelkie karty, których można użyć do gry, bez względu na ich formę.

§ 2. Karty do gry, przeznaczone do wywozu zagranicę, są wolne od opłaty stemplowej, jeżeli dopełniono warunków, wskazanych w obowiązujących przepisach o obrocie towarowym z zagranicą.

§ 3. Karty do gry, przeznaczone do przewozu przez obszar Państwa, są wolne od opłaty stemplowej pod warunkiem zastosowania się do ogólnych przepisów o przewozie tranzytowym.

2. Wyrób kart do gry.

(art. 4 i 7 ustawy).

§ 4. Zezwolenia na wyrób kart do gry udziela Ministerstwo Skarbu.

W podaniu o zezwolenie należy wymienić miejscowość, w której wyrób kart do gry ma się odbywać.

Prawo wyrobu przysługuje tylko osobie, która otrzymała zezwolenie. Przeniesienie na inną osobę może nastąpić za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Wyrób kart do gry może się odbywać tylko w miejscowości, wymienionej w zezwoleniu i tylko w lokalu, uznanym za odpowiedni przez władzę skarbową.

Podanie o uznanie lokalu za odpowiedni należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji, której poruczone są sprawy opłat (należytości) stemplowych.

Władzami takiemi są: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — Urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych (w Warszawie tylko I-szy, w Łodzi tylko II-gi Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych); na obszarze b. dzielnicy austrjackiej — Dyrekcje Okręgów Skarbowych.

Lokal wytwórni ma być oznaczony jako taki na zewnątrz i musi być tak urządzony, aby kontrola urzędowa mogła być wykonywana bez żadnej trudności.

§ 6. Do podania o uznanie lokalu za odpowiedni (§ 5) należy załączyć w trzech egzemplarzach opis lokalu fabrycznego wraz z planem sytuacyjnym. W opisie i w planie sytuacyjnym mają być poszczególne ubikacje oznaczone numerami; nadto należy wskazać w opisie przeznaczenie każdej ubikacji.

Władza skarbowa (§ 5) sprawdza opis i plan sytuacyjny na miejscu w obecności proszącego i z czynności tej spisuje protokuł sprawdzenia.

W razie uznania lokalu za stosowny władza skarbowa umieszcza odpowiednie zaświadczenie na wszystkich egzemplarzach opisu i planu, poczem wręcza wytwórcy po jednym egzemplarzu.

Każda zmiana okoliczności faktycznych, wynikających z opisu lub planu, zatwierdzonego przez władzę skarbową, wymaga ponownego zatwierdzenia.

§ 7. Wytwórca ma przed puszczeniem w ruch przedsiębiorstwa podać władzy skarbowej (§ 5) imię, nazwisko i adres osoby, uprawnionej do zastępowania go i do udzielania wyjaśnień organom kontroli. O zmianie w osobie zastępcy należy zawiadomić władzę skarbową w ciągu trzech dni.

§ 8. Wytwórca obowiązany jest przedłożyć władzy skarbowej (§ 5) z każdego gatunku kart do gry, który zamierza wytwarzać, po trzy niezapakowane i nieostemplowane talje i dołączyć do każdej przynależne opakowanie. Każdy wzór ma zaopatrzyć numerem. Władza skarbowa zwraca wytwórcy jedną talję po zaświadczeniu zgłoszenia na opakowaniu.

§ 9. Wytwórca ma prowadzić księgę produkcji według załączonego wzoru 1.

Księga ta powinna być oprawiona, zaopatrzona kolejną numeracją stronic i zeszyta sznurkiem w ten sposób, aby jego końce mogły być przytwierdzone do okładki. Przytwierdzenia tego dokonuje władza skarbowa (§ 5) za pomocą laku i pieczęci urzędowej.

W kolumnie 2 należy zapisywać daty: wyprodukowania (zapisania do kol. 6), ostemplowania (§ 19), wyniesienia z wytwórni celem wywozu zagranicę

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 41 z d. 15/XI 1920 r., poz. 596.

(kol. 8), lub wykonania czynności urzędowej, przewidzianej w § 21 (kol. 9).

Wpis do kolumny 6 powinien nastąpić, skoro tylko karty do gry zostaną ułożone w talje; do kolumny 7 po każdem ostemplowaniu; do kolumny 8 zaraz po wyniesieniu z wytwórni celem wywozu zagranicę; do kolumny 9 przy każdem wykonaniu czynności urzędowej, przewidzianej w § 21, o ile ona dotyczy kart już ułożonych w talje, a zatem zapisanych do kol. 6. Kart zepsutych nieułożonych jeszcze w talje, lecz znajdujących się w stadjum przygotowawczem, nie zapisuje się do kol. 9. Do kol. 9 zapisuje się również wypadki, przewidziane w § 22.

Przy każdem wypełnieniu którejkolwiek z kolumn pod liczbami 6 — 9 należy w kolumnie 10 stwierdzić pozostały zapas talji nieostemplowanych, dodając do ilości, zapisanej po raz ostatni w kol. 10, ilość świeżo uwidocznioną w kol. 6, względnie odejmując ilość uwidocznioną w jednej z kolumn pod liczbami 7 — 9.

Ostatniego dnia każdego miesiąca dokonuje się zamknięcia księgi w ten sposób, że wyprowadza się sumy kolumn 6 — 9, a następnie odejmuje się sumę sum w kolumnach 7, 8 i 9 od sumy w rubryce 6. Różnica musi być zgodna z ostatnim wpisem w kolumnie 10.

Przy zamknięciach nadzwyczajnych, wykonywanych celem kontroli przez organa skarbowe, należy postępować analogicznie.

Księga i załączniki (§ 10) mają być przechowywane przez lat pięć po zużyciu księgi.

§ 10. Zamówienia na banderolę (§ 15), pokwitowania z uiszczenia opłaty stemplowej (§ 19), dokumenty, dotyczące wywozu zagranicę, protokuły, dotyczące kart zepsutych (§ 21) oraz zaświadczenia, przewidziane w § 22 należy przechowywać oddzielnie jako załączniki księgi produkcji.

§ 11. Każda talja kart do gry ma zawierać jedną kartę z uwidocznioną na niej firmą wytwórcy.

Na opakowaniu każdej talji mają być uwidocznione: a) firma i siedziba wytwórcy; b) numer zgłoszonego wzoru (§ 8); c) nadto mają być zrobione dwa okrągłe otwory, z których jeden ma umożliwić odbicie stempla urzędowego, drugi odbicie pieczęci wytwórcy.

§ 12. Talje opakowane, a jeszcze nieostemplowane, należy przechowywać w osobnej, do tego celu przeznaczonej, zamkniętej ubikacji.

3. Stemplowanie kart do gry.

(art. 3 i 7 ustawy).

§ 13. Urzędami, powołanemi do stemplowania kart do gry są: 1-szy Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych w Warszawie i Główny Urząd Celny we Lwowie.

§ 14. Banderole (art. 3 ustawy) drukowane są na białym papierze „pelure", w wymiarze 2 × 21,4 cm., w kolorze ciemno niebieskim (indigo).

Rysunek banderoli składa się z trzech części, oddzielonych od siebie pionowemi rzędami drobnych kółeczek (fryzik pionowy).

Środkowa część banderoli, dłuższa od bocznych, stanowi prostokąt, pośrodku którego widnieje w ośmioboku godło Państwa; trzy boki ośmioboku po prawej i trzy po lewej złożone są z drobnych kółeczek. Na lewo od ośmioboku umieszczony jest napis *banderola do*, na prawo napis *kart do gry*. Nad temi napisami i pod niemi umieszczone są winietki, osnute na stylizowanych motywach roślinnych.

Obie boczne części banderoli są jednakowe. Stanowią one prostokąty, których tło tworzą: kwadraciki z punktami w środku, ujęte w formę ornamentu przestrzennego, utworzonego z linji nachylonych do obramowania pod kątem 45°, a przebiegających równolegle do siebie i przecinających się prostopadle. Każdy kąt prostokąta bocznego wypełniony jest motywem rokokowym. Pośrodku widnieje wolny od tła owal, otoczony obramowaniem, złożonem z typowych rokokowych muszli stylizowanych, otaczających białe tło, wypełnione wachlarzowato ułożonemi trzema, zachodzącemi jedna na drugą, kartami do gry (as pikowy, as kierowy i as trefłowy).

Cała banderola jest otoczona wązką ramką, złożoną z gęstych kresek, prostopadłych do konturu banderoli. Odcinki takiej samej ramki umieszczone są na zewnątrz obu boków pionowych prostokąta środkowego. Bok pionowy każdego z prostokątów bocznych, zwrócony ku środkowej części banderoli, składa się z wązkiej smugi, wolnej od tła i z odcinka, wyżej określonego, a umieszczonego na zewnątrz tej smugi.

§ 15. Wytwórca kart do gry otrzymuje banderole bezpłatnie z urzędu, powołanego do stemplowania (§ 13). W tym celu przedkłada zamówienie w dwóch egzemplarzach, ułożone według załączonego wzoru 2. Wytwórca ma każde zamówienie zaopatrzyć w numer kolejny.

Urząd zwraca jeden egzemplarz zamówienia, zaświadczywszy na nim wydanie banderol.

Wywtórca ma uwidocznić odbiór i zużycie banderol w kolumnach 11 — 14 „księgi produkcji" (§ 9).

Sumy talji ostemplowanych (kol. 7 księgi produkcji) muszą się zgadzać z sumą banderol zużytych. Nieusprawiedliwiony ubytek banderol będzie karany w myśl art. 12 ustawy.

§ 16. Przed przedłożeniem do ostemplowania należy każdą talję należycie opakowaną (§ 11) zamknąć banderolą i zaopatrzyć dwukrotnie pieczęcią wytwórcy: raz na jednej z kart (§ 18) przy pomocy okrągłego otworu (§ 11, część druga, ustęp c), drugi raz w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na banderoli, a część na opakowaniu.

Banderolę należy nalepić na opakowaniu wzdłuż w ten sposób, aby jej część środkowa zamykała opakowanie, a końce zbliżały się jaknajbardziej do okrągłych otworów. Zbędne końcowe części banderoli można odciąć.

Talje nieodpowiadające powyższym wymogom nie będą stemplowane.

§ 17. Stemplowanie kart do gry odbywa się przez wytłoczenie znaku stemplowego na jednej karcie talji. Nadto urząd stemplujący umieszcza na talji swą pieczęć urzędową w ten sposób, że część pieczęci znajduje się na banderoli, a część na opakowaniu.

Znak stemplowy ma kształt okrągłej pieczęci, mierzącej 18 mm. w średnicy, składającej się z okrągłego pola środkowego barwy czerwonej, na którem

znajduje się biały orzeł, wykonany według wzoru pieczęci dla władz i urzędów państwowych (Nr. 5) ustanowionego ustawą z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 69, poz. 410) i z pola zewnętrznego, zamkniętego dwoma kołami współśrodkowemi, w którem umieszczone są: u góry napis: *„Stempel od kart do gry"*, u dołu — gwiazdka pięcioramienna między dwiema strzałkami. Barwa kół, napisu, gwiazdki i strzałek jest niebieska.

§ 18. Do ostemplowania przeznacza się asa kierowego, a w braku tegoż innego asa. W braku asów należy ostemplować tę kartę, na której uwidoczniona jest firma wytwórcy (część pierwsza § 11).

§ 19. Celem ostemplowania należy przedłożyć kasie urzędu powołanego do stemplowania deklarację, sporządzoną według wzoru 3 i wpłacić kwotę w niej podaną.

Wytwórca ma każdą deklarację zaopatrzyć w numer kolejny.

Kasa zatrzymuje deklarację jako dowód przychodowy i wydaje płatnikowi pokwitowanie z uiszczenia opłaty stemplowej celem okazania funkcjonarjuszowi, któremu poruczona jest czynność stemplowania. Urząd stwierdza dokonane ostemplowanie na pokwitowaniu, poczem zwraca je stronie wraz z kartami ostemplowanemi.

4. Banderole oraz karty do gry, zniszczone lub uszkodzone.

(art. 8 ustawy).

§ 20. O ile by banderole uległy w wytwórni zupełnemu zniszczeniu, ma wytwórca o wypadku tym donieść władzy skarbowej (§ 5) w ciągu 48 godzin.

Banderole uszkodzone mogą być wymienione bezpłatnie na nowe. Odnośne podanie, wolne od opłaty stemplowej, należy wnieść w ciągu 48 godzin po wypadku do urzędu powołanego do ostemplowania. O wniesieniu podania oraz o treści załatwienia należy uczynić krótką wzmiankę w kolumnie 15 księgi produkcji (§ 9).

§ 21. Karty zepsute w wytwórni, zarówno już ułożone w talje, jakoteż znajdujące się w jakiemkolwiek stadjum przygotowawczem (np. w arkuszach niepociętych), tudzież karty nadliczbowe, należy przechowywać pod zamknięciem, lecz oddzielnie od kart, nadających się do użytku, a następnie uszkodzić je (np. przez odcięcie jednego roku lub przedziurawienie) w obecności organów skarbowych w sposób uniemożliwiający ich właściwe użycie. Uszkodzenie to ma być stwierdzone przez spisanie urzędowego protokułu w dwóch egzemplarzach, z których jeden przechować ma wytwórca.

§ 22. O ileby stempel urzędowy odbity został w sposób wadliwy, urząd stemplujący załącza do akt urzędowych opakowania odnośnych talji oraz karty ze stemplem wadliwym, a resztę kart zwraca wytwórcy i wręcza mu odpowiednie zaświadczenie. Zarazem dokonywa bezpłatnie ostemplowania takiej ilości talji, jaka równa się ilości stempli wadliwych i wydaje wytwórcy taką samą ilość banderol.

§ 23. Zwrot uiszczonej opłaty stemplowej w wypadku, przewidzianym w art. 8 ustawy, może nastąpić tylko za zezwoleniem władzy skarbowej drugiej instancji. Prośbę należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji (§ 5), która po sprawdzeniu okoliczności, podanych przez wytwórcę, przedłoży ją władzy przełożonej.

5. Ostemplowanie kart zagranicznych.

(art. 1 i 2 ustawy).

§ 24. Przywóz kart do gry z zagranicy dozwolony jest — o ile nie stoją na przeszkodzie ogólne przepisy o obrocie towarowym z zagranicą — wyłącznie przez urzędy celne kolejowe, które mają je przekazywać urzędom celnym przeznaczonym do dokonania ostatecznej odprawy celnej.

Urzędami przeznaczonemi do oclenia kart do gry, przywiezionych z zagranicy są: Urzędy Celne w Warszawie i Lwowie.

Urząd celny graniczny przekazuje przesyłkę do tego urzędu celnego, przeznaczonego do oclenia kart do gry, który leży bliżej miejsca zamieszkania osoby uprawnionej do rozporządzenia towarem.

§ 25. W deklaracji celnej ma być podana oprócz ogólnych danych, wymaganych według przepisu wykonawczego do rozporządzenia o taryfie celnej przy przewozie towarów z zagranicy, także ilość talji.

Opłatę stemplową pobiera się jednocześnie z cłem.

Urząd celny odnotowuje uiszczenie opłaty stemplowej na deklaracji celnej, poczem przesyła karty do gry wraz z deklaracją do urzędu powołanego do stemplowania (§ 13).

§ 26. Urząd powołany do stemplowania zaopatruje każdą talję w banderolę i postępuje następnie według przepisów, dotyczących ostemplowania kart do gry, sporządzonych w kraju.

6. Sprzedaż kart do gry.

(art. 4, 5 i 7 ustawy).

§ 27. Kto zamierza wykonywać handel kartami do gry, obowiązany jest oprócz dopełnienia warunków, przepisanych ustawami przemysłowemi, uzyskać zezwolenie władzy skarbowej (§ 5). W podaniu o zezwolenie należy dokładnie oznaczyć lokal sprzedaży.

W razie załatwienia odmownego można wnieść odwołanie na ręce władzy, która wydała decyzję odmowną, w ciągu miesiąca od doręczenia decyzji.

W razie uzyskania zezwolenia na sprzedaż kart do gry, winien sprzedawca oznaczyć lokal sprzedaży jako taki na zewnątrz odpowiednim napisem. Tylko w tym lokalu wolno mu przechowywać i sprzedawać karty do gry. O zmianie lokalu sprzedaży ma donieść władzy skarbowej w ciągu trzech dni.

Do przepisów powyższych obowiązany jest zastosować się także wytwórca kart do gry, o ile zamierza sprzedawać je detalicznie.

§ 28. Wytwórca — bez względu na to, czy zajmuje się tylko sprzedażą hurtową, czy także detaliczną — jak również każdy sprzedawca kart do gry, mają prowadzić księgę sprzedaży według wzoru 4. Sprzedaż detaliczną należy zapisywać sumarycznie z końcem każdego dnia.

Rachunki dostawców (wytwórców, hurtowników) należy przechowywać oddzielnie jako załączniki księ-

gi sprzedaży; każdy rachunek ma być oznaczony numerem kolejnym odnośnej pozycji przychodu (kolumna 1 księgi sprzedaży).

Księgę należy zamknąć z końcem roku kalendarzowego i przechowywać ją wraz z załącznikami przez lat pięć po zupełnem zużyciu.

7. Kontrola.

(art. 6 i 7 ustawy).

§ 29. Celem wykonywania kontroli co do przestrzegania przepisów o opłacie stemplowej od kart do gry służy organom skarbowym w każdej chwili prawo wstępu do lokalu wytwórni kart do gry, do lokalu sprzedaży kart, jak również do restauracji, kawiarni i innych lokalów publicznych oraz stowarzyszeń, w których odbywa się gra w karty.

Właściciele lub zarządcy wyżej wymienionych lokalów obowiązani są okazać organom kontroli posiadane zapasy kart do gry, tudzież wszelkie księgi i dokumenty, pozostające w związku z wyrobem, względnie z nabyciem, sprzedażą lub zużyciem kart do gry.

8. Postanowienia karne.

(art. 9 — 19 ustawy).

§ 30. Orzeczenie w przedmiocie grzywny (art. 9 — 12 ustawy), konfiskaty za czyny, przewidziane w artykule 9 lub 12 (art. 14), zamiany grzywny na areszt (art. 13), utraty prawa wyrobu i sprzedaży kart do gry (część druga art. 15) oraz w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty (art. 16) wydaje władza skarbowa pierwszej instancji (5).

Od orzeczeń tej władzy można w ciągu miesiąca od dnia doręczenia wnieść na jej ręce odwołanie, które rozstrzyga władza drugiej instancji.

9. Postanowienia przejściowe.

§ 31. I-szy Urząd Podatków i Opłat Skarbowych w Warszawie będzie aż do dalszego zarządzenia wytłaczał znak stemplowy (§ 17) w całości (zarówno pole środkowe, jak i pole zewnętrzne) w barwie czarnej.

§ 32. Ktokolwiek w dniu 15 listopada 1920 r. posiadać będzie więcej, niż dwie talje kart do gry, obowiązany jest najpóźniej do dnia 30 listopada 1920 r. włącznie zgłosić posiadany zapas do właściwego urzędu, celem ostemplowania.

Wytwórca kart do gry nie jest obowiązany do zgłoszenia talji nieostemplowanych własnej produkcji. Opłatę stemplową od tych talji ma uiścić według ogólnego przepisu art. 2 ustawy przed puszczeniem ich w obieg.

Zgłoszenia przyjmują: a) w b. dzielnicy rosyjskiej — Kasy Skarbowe; b) w b. dzielnicy austrjackiej: we Lwowie — Główny Urząd Celny, poza Lwowem — Urzędy Podatkowe.

Zgłoszenie następuje zapomocą deklaracji, ułożonej według wzoru 5 w dwóch egzemplarzach. Równocześnie ze zgłoszeniem ma nastąpić uiszczenie sumy, wskazanej w deklaracji.

Urząd, w którym zgłoszono, zatrzymuje jeden egzemplarz deklaracji, drugi, zaopatrzony w pokwitowanie z uiszczenia opłaty, zwraca stronie. Strona winna najpóźniej do dnia 30 listopada 1920 r. włącznie przedłożyć odnośnie talje kart do gry wraz ze wspomnianym drugim egzemplarzem: w Warszawie I-mu Urzędowi Podatków i Opłat Skarbowych, poza Warszawą jednemu z urzędów wymienionych wyżej w ustępie a) względnie b). Urzędy te, sprawdziwszy zgodność przedłożonej ilości talji z podaną w deklaracji, oraz należyte obliczenie opłaty stemplowej (art. 20 ustawy), zaopatrzoną wierzchnią kartę każdej talji w znak stemplowy i umieszczą na opakowaniu (pismem lub w sposób mechaniczny) uwagę: „Opłata stemplowa . . . . . . marek . . . . fen. uiszczona dnia . . . . 1920 r.”; uwaga ta ma być podpisana i stwierdzona pieczęcią urzędową.

Znak stemplowy wykonany będzie: w Głównym Urzędzie Celnym we Lwowie w sposób, podany w § 17; w I-ym Urzędzie Podatków i Opłat Skarbowych w Warszawie w sposób określony w § 31; w innych urzędach — przez wytłoczenie małej pieczęci urzędowej.

Urząd stwierdza dokonane ostemplowanie na drugim egzemplarzu deklaracji i zwraca go stronie.

§ 33. Począwszy od dnia 15 listopada 1920 r. nie jest dozwolona sprzedaż kart do gry nieostemplowanych w sposób wskazany w §§ 17 lub 31 lub 32.

§ 34. Kto do dnia 15 listopada 1920 r. zajmował się sprzedażą kart do gry i zamierza nią zajmować się nadal, winien najpóźniej do dnia 31 grudnia 1920 r. wnieść podanie przewidziane w § 27. O ileby tego nie uczynił, winien zaniechać sprzedaży z dniem 31 grudnia 1920 r.

W razie załatwienia odmownego, władza skarbowa wyznaczy termin, do którego wolno sprzedawać zapasy, posiadane w dniu otrzymania decyzji odmownej. Po upływie tego terminu sprzedaż nie jest dozwolona.

Każdy sprzedawca kart do gry winien najpóźniej od dnia 15 listopada 1920 r. prowadzić księgę sprzedaży (§ 28) bez względu na to, czy uzyskał zezwolenie na handel kartami do gry lub czy sprawa tego zezwolenia nie jest jeszcze rozstrzygnięta. W księdze tej ma uwidocznić zapas kart do gry posiadany w dniu założenia księgi.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 101, poz. 666), t. j. dnia 15 listopada 1920 r. (art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 66, poz. 400) i obowiązuje w b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej. W tymże dniu przestaje obowiązywać rozporządzenie z dnia 20 marca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 31, poz. 183.*)

Warszawa, dnia 31 października 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ustaw Nr. 104, z. dn. 13 listopada 1920 r., poz. 690).

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 15 z d. 20/IV 1920 r., poz. 207.

WZÓR Nr. 1.
(Do § 9).

(Strona pierwsza)

KSIĘGA PRODUKCJI KART DO GRY

firmy..

w..

(Strona druga i następna)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
										Banderole				
Nr. kolejny	Data	Ilość załączników	Nr. deklaracji celem ostemplowania	Data i numer pozwolenia na wywóz	Wyprodukowano	Ostemplowano	Wywieziono za granicę	Karty do gry zepsute	Pozostało talji nieostemplowanych	Nr. zamówienia	Otrzymano	Zużyto	Pozostały zapas	Uwaga
					Ilość talji					Ilość sztuk				

WZOR Nr. 2.
(Do § 15).

....dn. ....

Zamówienie Nr. ....

Niniejszem zamawiam...sztuk banderol do kart do gry

pieczęć firmy: podpis:

Weszło dnia..

Zamówione banderole wydano dnia dzisiejszego.

....dn.

pieczęć urzędu: podpisy urzędników:

WZÓR Nr. 3.
(Do § 19).

Deklaracja Nr. ....

Celem ostemplowania...talji kart do gry składam tytułem opłaty stemplowej marek .... słowami marek ....

..............................dn. ....

pieczęć firmy: podpis wytwórcy:

WZÓR Nr. 5.
(Do § 32).

DEKLARACJA

Celem dodatkowego ostemplowania...talji kart do gry składam tytułem opłaty stemplowej ....mk. ....fen. słowami ....mk. ....fen.

....dn.

podpis:

....

Kwotę .... marek .... fen. (słowami ....)
zapłacono (poz. ....dziennika ....

dnia 1920 r.

M. P. (podpisy).

WZÓR Nr. 4.
(Do § 28).

(Strona pierwsza)

KSIĘGA SPRZEDAŻY KART DO GRY.

firmy ....

w ....

(Strona druga i następne)

1	2	3	4	5	6			7	8	9	10		
P R Z Y C H Ó D								R O Z C H Ó D					
Nr. kolejny	Dzień otrzymania	Firma wytwórcy	Firma kupca, u którego karty nabyto	Data rachunku	Rodzaj kart do gry			Nr. kolejny	Dzień sprzedaży	W razie sprzedaży hurtowej, jak również w razie sprzedaży właścicielom restauracji, kawiarni i t. p. albo stowarzyszeniom (klubom i t. p.) imię i nazwisko (firma) nabywcy	Rodzaj kart do gry		
					Ilość talji						Ilość talji		

61.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra byłej Dzielnicy Pruskiej, rozciągające moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1920 w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry na b. dzielnicę pruską.

Na podstawie art. 6 ustawy z 1 sierpnia 1919 r., o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Praw Nr. 64, poz. 385) oraz na podstawie art. 22 ustawy, w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry z dn. 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 101, poz. 666), zarządzam, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

Art. 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 104, poz. 690) w przedmiocie wykonania powołanej wyżej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej, rozciąga się na obszar b. dzielnicy pruskiej z uzupełnieniami, względnie zmianami, podanemi w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Art. 2.

1) Przepis § 4 powyższego rozporządzenia Ministra Skarbu w ustępie 1 i 3 uzupełnia się przez dodanie słów: a) na obszarze b. dzielnicy pruskiej Ministerstwo (Ministerstwa) byłej dzielnicy pruskiej.

2) Przepis § 5 ustęp 3, uzupełnia się przez dodanie słów: a na obszarze byłej dzielnicy pruskiej: Urzędy Skarbowe podatków pośrednich i opłat skarbowych, a aż do czasu ich zaprowadzenia w Województwie Poznańskiem — Główne Urzędy Celne.

3) Przepis § 13 uzupełnia się słowami: a na obszarze byłej dzielnicy pruskiej Urząd Skarbowy podatków pośrednich i opłat skarbowych w Poznaniu, a aż do czasu zaprowadzenia go — Główny Urząd Celny w Poznaniu.

4) Przepis § 24, ustęp 2 uzupełnia się słowami: a na obszarze b. dzielnicy pruskiej Główny Urząd Celny w Poznaniu.

5) W przepisie § 30 skreśla się słowa: „zamiany grzywny na areszt (art. 13)".

6) Przepis § 31 uzupełnia się po słowach: „w Warszawie" słowami: a na obszarze byłej dzielnicy pruskiej: Urząd Skarbowy podatków pośrednich i opłat skarbowych w Poznaniu, a aż do czasu zaprowadzenia go — Główny Urząd Celny w Poznaniu.

7) Przepis § 32, ustęp 3, uzupełnia się słowami: a w byłej dzielnicy pruskiej: Kasy Skarbowe, a aż do czasu ich wprowadzenia: Urzędy Celne i Główne Urzędy Celne.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 101, poz. 666) i z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 104, poz. 690), t. j. dnia 15 listopada 1920 r.

(Dz. Ustaw Nr. 104 z d. 13/XI—1920 r., poz. 690).

Poznań, dnia 31 października 1920 r.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *W. Kucharski.*

62.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 stycznia 1921 r.

w przedmiocie zmian i uzupełnień niektórych postanowień rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r., Nr. 79, poz. 528) o

opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku, zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu wykonawczem do powyższej ustawy z dnia 13 września 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r., Nr. 89, poz. 590) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) brzmienie ustępu 3 § 2 uzupełnia się w sposób następujący:

„Zaświadczenia złożone u sprzedawców służą tym osobom jako dowód przewidziany w ustępie 2 art. 3 ustawy przy wszystkich wypadkach nabycia w czasie od złożenia aż do chwili wygaśnięcia jego ważności bądź z powodu upływu czasu, na jaki został wydany (§ 4 rozp. wyk.), bądź też z tego powodu, że osoba, która go złożyła, przestała już zajmować się przerabianiem lub rozsprzedażą przedmiotów zbytku w nim wymienionych. Osoba, powołująca się przy nabyciu na złożone już zaświadczenie, powinna podać sprzedawcy numer kolejny, miejsce i dzień wydania powołanego zaświadczenia";

2) w § 4 zmienia się wyrazy: „sześć miesięcy" na „jeden rok";

3) ustęp 2 § 16 uzupełnia się słowami: „W powyższy sposób należy postąpić również w tym wypadku, gdy nabywca powołuje się przy nabyciu na złożone już poprzednio ważne zaświadczenia".

4) § 20 otrzymuje brzmienie następujące: „Opłaty stemplowe od sprzedaży przedmiotów zbytku uiszcza się gotówką naraz za każdy ubiegły miesiąc kalendarzowy";

5) w § 21 zmienia się wyrazy: „w ubiegłej dekadzie" na: „w ubiegłym miesiącu kalendarzowym";

6) zdanie pierwsze § 24 otrzymuje następujące brzmienie: „Sumę opłat za ubiegły miesiąc kalendarzowy należy wnieść do kasy skarbowej najpóźniej czternastego dnia następnego miesiąca kalendarzowego";

7) we wzorze 2 (do § 15 rozp.) zmienia się w rubryce 7 w nadpisie wyraz „dekadę" na: „miesiąc kalendarzowy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lutego 1921 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

(Dz. Ust. Rz. P., Nr. 10 z dnia 27 stycznia 1921 r., poz. 57).

63.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Do wiadomości Ministerstwa Skarbu doszło, że znajdują się w obiegu weksle, opiewające przeważnie na wielkie sumy, do których dołączono przydłużki (allonge), nieraz półmetrowe, jedynie w tym celu, aby nalepić na nie marki stemplowe i uiścić w ten sposób przypadającą od weksla opłatę.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę sfer zainteresowanych, że uiszczenie opłat stemplowych od weksli nie zawsze musi się dokonywać wyłącznie znaczkami stemplowemi, gdyż w myśl przepisu § 4 rozp. wyk. z d. 17 września 1920 r. (Dz. Ust. z 1920 r. Nr. 89 poz. 551) do ustawy o opłacie stemplowej od weksli, opłaty te uiszcza się z reguły gotówką w Kasach Skarbowych, a tylko w nielicznych wypadkach i zachowując pewne formalności można uiścić opłatę za pomocą znaczków stemplowych. Ten ostatni sposób czynienia zadość obowiązkowi opłaty powoduje nadmierne zużycie marek stemplowych, a co zatem idzie, brak ich w tych wypadkach sporządzenia innych dokumentów, w których uiszczanie opłat stemplowych gotówką nie jest przewidziane.

Ministerstwo Skarbu wzywa zatem sfery zainteresowane, aby, zwłaszcza przy wekslach opiewających na większe sumy, stosowały się w większej, niż dotąd, mierze do wskazanego przepisu, w przeciwnym bowiem razie będzie zmuszone ustanowić granicę, wzwyż której uiszczanie opłat od weksli za pomocą marek stemplowych będzie zupełnie wzbronione.

(Monitor Polski Nr. 24 — 1921 r.).

64.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z d. 12 stycznia 1920 r. za Nr. 59198/20, s. IV. 2, celem uniknięcia wątpliwości w sprawie opłat stemplowych od podań i załączników, wnoszonych przez Izby Handlowe i Przemysłowe do władz i urzędów państwowych na obszarze b. zaboru austrjackiego, wyjaśniło, że Izbom Handlowym i Przemysłowym w Małopolsce przysługuje osobiste uwolnienie co do opłat stemplowych od podań i załączników, wnoszonych przez nie do władz i urzędów, państwowych, a to: na obszarze b. zaboru rosyjskiego w myśl art. 8 ust. 2 dekretu z dnia 7 lutego (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145), a na obszarze b. zaboru austrjackiego w myśl poz. tar. 75 lit. r. austr. ustawy z 9 lutego 1850 Ł. 50 Dz. u. p.

(Monitor Polski Nr. 20 — 1921 r.).

Przepisy celne.

65.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 28 stycznia 1921 r.

w przedmiocie przedłużenia terminu ważności ulg celnych, udzielonych na zasadzie rozporządzeń z dnia 20 marca i z dnia 5 lipca 1920 r. o czasowem zawieszeniu cła od niektórych towarów (Dz. Ust. R. P. Nr. 37 poz. 213 i Nr. 66 poz. 441).

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. przedłuża się termin ważności pozwoleń, udzielonych na zasadzie rozporządzeń z dnia 20 marca 1920 r. i 5 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 37 poz. 213 i Nr. 66 poz. 441) przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie ulg celnych („Monitor Polski" Nr. 277 z dnia 6 grudnia 1920 r.), t. j. przed dniem 20 grudnia 1920 r., do dnia 31 marca 1921 roku włącznie.

Ten sam termin ważności ulg celnych na zasadzie wymienionych powyżej rozporządzeń ustanawia się i dla pozwoleń, które będą udzielone na skutek podań, złożonych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie ulg celnych.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *S. Przanowski.*

(Monitor Polski Nr. 28 — 1921 r.).

66.

Okólnik L. 1306/DC/II/21.

Do Dyrekcji Ceł w Poznaniu, Dyrekcji Skarbu we Lwowie, Dyrekcji Skarbu w Cieszynie, Wszystkich Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości następujący spis wydawnictw, którym odebrano debit pocztowy i których ze względu na to nie należy wpuszczać z zagranicy do Polski.

Czasopisma:

1) „Ameryka". Filadelfja (w jęz. ukraińskim).
2) „Amerykanskija Izwiestja". New-York (w języku ukraińskim).
3) „Arbeiter Zeitung". Wiedeń (w jęz. niemiec.).
4) „Die Brücke". Gdańsk (w jęz. niemieckim).
5) „Codzienny Głos Robotniczy". Detoit (U. S. A.) (w jęz. polskim).
6) „Deutscher Volksrat". Gdańsk (w jęz. niem.).
7) „Der Rote Soldat". Wiedeń (w jęz. niemiec.).
8) „Freie Tribune". Wiedeń (w jęz. niemieckim).
9) „Gołos Rosiji". Berlin (w jęz. rosyjskim).
10) „Gołos Truzenika". Chicago (w jęz. ukraiń.).
11) „Izraelitisches Wochenblatt für die Schweitz". Zurych (w jęz. niemieckim).
12) „Izwiestja". Berlin (w jęz. rosyjskim).
13) „Internationale Jugend". Berlin (w jęz. niemieckim).
14) „Jüdische Morgenpost". Wiedeń (w jęz. niemieckim).
15) „Die Jugend". Monachjum (w jęz. niemieck.).
16) „Kanadijskij Farmer". Winnipeg (w jęz. ukr.).
17) „Kanadijskij Ukrainiec". (w jęz. ukraińskim).
18) „Kladderadatsch", (w jęz. niemieckim).
19) „Komunismus". Wiedeń (w jęz. niemieckim).
20) „Korespondencja Polska". „Correspondence Polonaise". „Polnische Korrespondenz". Wiedeń (w jęz. francuskim i niemieckim).
21) „Krasnyj Nabat". Berlin (w jęz. rosyjskim).
22) „Lubow". Mayfield (U. S. A.) (w jęz. ukraiń.).
23) „Mołot". New-York (w jęz. ukraińskim).
24) „Na Perełomi". Wiedeń (w jęz. ukraińskim).
25) „Narodna Wola". Scranton (U. S. A.) (w jęz. ukraińskim).
26) „Narodne Słowo". Pittsburg (w jęz. ukraińsk.).
27) „Nowa Doba". Wiedeń (w jęz. ukraińskim).
28) „Nowaja Ruskaja Żyźń". Helsinfors (w jęz. rosyjskim).
29) „Obszczeje Dieło". Paryż (w jęz. rosyjskim).
30) „Osa". Chicago (w jęz. ukraińskim).
31) „Ostschlesier". Cieszyn (w jęz. niemieckim).
32) „Le Populaire". Paryż (w jęz. francuskim).
33) „Prawda". Olyphant (Kanada) (w jęz. ukr.).
34) „Prikarpatskaja Ruś". Jonkers (w jęz. ukr.).
35) „Ranna Zoria". Chicago (w jęz. ukraińskim).
36) „Robotniczeski Wiestnik". Sofja.
37) „Robitnik". New-York (w jęz. ukraińskim).
38) „Die Rote Fahne". Wiedeń (w jęz. niemiec.).
39) „Russische Korrespondenz". Wiedeń (w jęz. niemieckim).
40) „Ruskaja Ziemla". Praga (w jęz. rosyjskim).
41) „Russkij Narod". Winnipeg (w jęz. ukraińsk.).
42) „Ruskoje Dzieło". Praga (w jęz. rosyjskim).
43) „Ruskoje Słowo". Praga (w jęz. rosyjskim).
44) „Siczowi Wisty". New-York (w jęz. ukraiń.).
45) „Silesia". Morawska Ostrawa (w jęz. niem.).
46) „Simpicissimus". Monachjum (w jęz. niem.).
47) „Sławiańskaja Zaria". Praga (w jęz. rosyjsk.).
48) „Soviet Russia". New-York.
49) „Swoboda". Jersey City U. S. A. (w jęz. ukr.).
50) „Ślązak". Morawska Ostrawa (w jęz. polskim).
51) „Świt". Wiedeń (w jęz. polskim).
52) „Teschner Volksbote". Morawska Ostrawa (w jęz. niemieckim).
53) „Ukraina". Chicago (w jęz. ukraińskim).
54) „Ukraińska Gazeta". New York (w jęz. ukr.).
55) „Ukraiński Gołos". Winnipeg (w jęz. ukr.).
56) „Ukraiński Robotniczi Wisti". Winnipeg (w jęz. ukraińskim).
57) „Ukraiński Szczodenni Wisti". New York (w jęz. ukraińskim).
58) „Ukraiński Prapor". Wiedeń (w jęz. ukraiń.).
59) „Ulk". Berlin (w jęz. niemieckim).
60) „Umanita Nowa". Medjolan (w jęz. włoskim).
61) „La Vie Ouvrière". Paryż (w jęz. francuskim).
62) „Die Weltrewolution". Berlin (w jęz. niem.).

Inne druki:

1) Ilustrowanyj Narodnyj Kalendar „Ukrainskho Hołosu" na perestupnyj rik 1920. Winnipeg. (Kanada).
2) „Krasny Józef": Na dwulecie Sowieckiej Rosji. Wiedeń, wyd. „Świtu" Nr. 2.
3) „Kriwawa Knycha", czastyna I. Materjały dla polskiej inwazji na ukraiński zemli wschidnij Hałyczyni. 1918/19 roku. Wiedeń.
4) Lenin. Życiorys. Wiedeń, wyd. „Świtu" Nr. 2.
5) Literaturno—Naukowij Zbirnik. New York.
6) Marchlewski J. B. Dr.: „Komuniści a wiejski lud roboczy". Wiedeń, wyd. „Świt".
7) Megas Borys: „Tragedja Gałyckoj Ukrainy". Tocznys opys polskich zwierstw w wschidnij Hałyczyni. Winnipeg. (Kanada).
8) Orlicz Witold: „Państwo proletarjatu", Wiedeń. Wyd. „Świtu" Nr. 3.
9) Piddubnyj H.: „Rozbijte kajdany". Wiedeń. Wyd. Komunistycznej Partji Galicji Wschod.
10) „Rosta". Rosyjska ajencja telegraficzna (bolszewicka). Komunikaty. Wiedeń.
11) „Rozmowa Macieja z Jędrzejem". Wiedeń. Wyd. Centr. Komitetu Komunistycznego Partji Robotniczej Polski.

12) Ukraińska Spółka Wydawnicza. Winnipeg (Kanada). Wydawnictwa.
13) „W walce o ziemię, wolność i chleb“. Wiedeń. Wyd. Centr. Komitetu Partji Rob. Polskiej.

Warszawa, d. 7 lutego 1921 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:
(—) *Dzierzgowski.*

Pożyczki państwowe.

67.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Wobec licznych zapytań stron interesowanych, Prezydjum Ministerstwa Skarbu zawiadamia, że obligacje na pożyczkę dolarową amerykańską drukowane są w Ameryce i będą wydawane w Ameryce posiadaczom świadectw tymczasowych w miesiącu marcu r. b.

Co się tyczy tymczasowych świadectw, znajdujących się w kraju, i ich wymiany, to Ministerstwo Skarbu podało do powszechnej wiadomości komunikatem przez PAT. („Mon. Pol.“ Nr. 231 z 11.X 20 r.), że posiadacze świadectw tymczasowych winni je rejestrować w Departamencie Kredytowym Ministerstwa Skarbu, który we właściwym czasie, po otrzymaniu obligacji z Ameryki, będzie je zamieniać na ostateczne obligacje. Departament Kredytowy w dalszym ciągu codziennie rejestruje wspomniane świadectwa tymczasowe, a bieżący kupon od tych świadectw wypłacany jest we wszystkich oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej według kursu dnia przedstawienia kuponu.

(Monitor Polski Nr. 23 — 1921 r.).

68.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Urząd Pożyczek Państwowych wyjaśnia, że zakaz lombardowania części długoterminowej pożyczki Odrodzenia, opłaconej obligacjami austrjackich pożyczek wojennych, dotyczy wyłącznie wydanych świadectw tymczasowych. Z chwilą zamiany świadectw tymczasowych tej pożyczki na obligacje zakaz wyżej powołany upada i obligacje są lombardowane do wysokości 80% sumy nominalnej, bez względu na to, jaka część z tej sumy została opłacona obligacjami austrjackich pożyczek wojennych.

Umieszczanie odpowiednich adnotacji na obligacjach, częściowo opłaconych obligacjami austrjackich pożyczek wojennych, jest konieczne ze względu na to, by jedna i ta sama obligacja nie mogła być kilkakrotnie przedstawiona przy wpłatach, uskutecznianych austrjackiemi pożyczkami wojennemi. Adnotacje takie jednakże żadnego wpływu na ograniczenie wysokości udzielanych pod zastaw pożyczek nie mają.

(Monitor Polski Nr. 26 — 1921 r.).

Sprawy budżetowe.

69.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w przedmiocie ustalenia kompetencji Komisji Oszczędnościowej do Spraw Wojskowych przy Ministerstwie Skarbu.

Komisji do spraw Oszczędności Państwowych działającej przy Ministerstwie Skarbu powierzam specjalnie sprawy oszczędności wojskowych. Komisja działać będzie odtąd pod nazwą Komisji do spraw Oszczędności Wojskowych przy Departamencie Budżetowym. W skład Komisji wchodzą Delegaci mianowani przez Ministra Skarbu na zasadzie Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 sierpnia 1920 r. do Ministerstwa Spraw Wojskowych, Naczelnego Dowództwa i organów im podległych.

Do zakresu działania Komisji do spraw oszczędności Wojskowych należeć będzie:

a) prowadzenie kontroli finansowo-gospodarczej agend Ministerstwa Spraw Wojskowych i Naczelnego Dowództwa,

b) opinjowanie w porozumieniu z Wydziałem Wojskowym Departamentu Budżetowego wszelkich projektów gospodarczych i finansowych Ministerstwa Spraw Wojskowych i Naczelnego Dowództwa, oraz umów i kontraktów zawieranych przez te organy,

c) rozpatrywanie wspólnie z Wydziałem Wojskowym Departamentu Budżetowego wojskowych przedłożeń budżetowych.

Wnioski i opinje Komisji przedstawiane będą przez Prezesa Komisji do spraw Oszczędności Wojskowych Dyrektorowi Departamentu Budżetowego do uzgodnienia.

Wszelkie sprawy wychodzące z Wydziału Wojskowego Departamentu Budżetowego będą przedkładane Komisji, poczem z jej opinją otrzymuje je Dyrektor Departamentu Budżetowego do aprobaty.

W razie rozbieżności zdań pomiędzy Prezesem Komisji i Dyrektorem Departamentu Budżetowego, odnośna sprawa będzie przedstawiana do ostatecznej decyzji Ministrowi Skarbu względnie właściwemu Wice-Ministrowi.

Warszawa, dn. 22 stycznia 1921 r.

Minister Skarbu:
(—) *Steczkowski.*

Przepisy rachunkowe i kasowe.

70.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 30 września 1920 r. za Nr. 49999/6528 zawiadomiło wszystkie władze naczelne, że w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zmieniło § 58 tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe (Dzien. Urzęd. Ministerstwa Skarbu z r. 1920, Nr. 3, poz. 107), w tym sensie, że wydatki, czynione

na rachunek otrzymanego zaliczenia, powinny być usprawiedliwiane oryginalnemi kwitami osób lub firm, którym wypłaty uskuteczniono.

Do usprawiedliwienia drobnych wydatków, szczegółowo podanych w jednem sprawozdaniu, a nie dosięgających łącznie trzystu (300) marek pol., lecz nie przewyższających każdy z osobna stu (100) marek, wystarcza poświadczenie naczelnika urzędu o ich istotnem dokonaniu.

(Monitor Polski Nr. 20 — 1921 r.).

Sprawy walutowe.

71.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1921 r.

w przedmiocie sprzedaży wywożonych towarów za walutę polską i zagraniczną.

Na podstawie art. 15, 17 i 23 ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 79, poz. 527) po zasięgnięciu opinji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Eksporterom pozostawia się wolność sprzedawania wywożonych towarów za walutę polską lub zagraniczną.

§ 2.

O ile zapłata za wywieziony zagranicę towar dokonana zostanie w walucie zagranicznej, sumy, stąd uzyskane powinny być w terminie oznaczonym w zaświadczeniu na prawo wywozu postawione do dyspozycji Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z banków dewizowych.

§ 3.

W poszczególnych wypadkach Ministerstwo Skarbu może żądać sprzedaży danej partji towarów za pewną określoną walutę, jakoteż żądać, by sumy w walucie zagranicznej uzyskane z takiej sprzedaży były postawione do dyspozycji Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

O podobnych decyzjach należy zawiadamiać eksporterów jednocześnie z wydaniem im pozwolenia wywozowego.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P.; nie dotyczy jednak tranzakcji, na które pozwolenia wywozowe udzielono przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, oraz warunków, na jakich pozwolenia te zostały wydane.

Minister Skarbu:
(—) *Steczkowski.*

(Dz. Ust. Nr. 12 z dn. 1/II — 1921 r., poz. 67).

72.

Okólnik Nr. 1512/21/D. Kr.

Do Głównego Urzędu Kasowego, Dyrekcji Skarbu we Lwowie i w Cieszynie, Ministerstw: Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów, Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz b. Dzielnicy Pruskiej (Departament Skarbu).

Nawiązując do swego okólnika z dnia 18 listopada 1920 r. Nr. 69737/20 w sprawie wymiany zniszczonych i zatrzymywania fałszywych biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej („Monitor Polski" Nr. 292 z roku 1920 i „Dz. Urzęd. Ministerstwa Skarbu", z 1920 r., Nr. 44—45, poz. 628), Ministerstwo Skarbu prostuje niniejszem treść ustępu przedostatniego § 4-go powołanego okólnika, nadając temu ustępowi brzmienie następujące:

„Jeden egzemplarz protokółu należy wydać osobie, której bilet zatrzymano, jeden egzemplarz pozostawić w aktach i dwa egzemplarze wraz z zatrzymanym biletem odesłać do najbliższego Oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej".

Uprasza się o podanie powyższego sprostowania podległym jednostkom kasowym do wiadomości i stosowania.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1921 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Manteuffel.*

73.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W ostatnich dniach obiegła prasę wiadomość o odkryciu w niektórych bankach warszawskich i ich oddziałach gdańskich nadużyć w handlu walutami i dewizami.

Wobec tych pogłosek stwierdzić należy, że Ministerstwo Skarbu przeprowadziło w ubiegłym miesiącu rewizję w kilku instytucjach finansowych Warszawy i Gdańska i że ta rewizja ujawniła istotnie w kilku wypadkach obejście obowiązujących w tej dziedzinie przepisów.

Protokół z czynności rewizyjnej został przed dwoma dniami przedłożony Ministrowi Skarbu do decyzji, która oczywiście wypadnie tak, jak tego interes publiczny wymaga, i która podana zostanie do wiadomości ogółu.

Dodać należy, że jest w przygotowaniu projekt ustawy, umożliwiającej właściwym Władzom państwowym użycie ostrych i szybkich represji przeciw nielegalnemu wywozowi naszej waluty w jakiejkolwiek bądź formie.

(Monitor Polski Nr. 27 — 1921 r.).

74.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa zawiadamia, że bilety jej tysiącmarkowe z datą 17 maja 1919 r. i podpisami Dyrektorów E. Adama i J. Zarzyckiego oraz Skarbnika Głównego M. Karpusa na białym papierze, z nikłym wodnym znakiem w formie orłów polskich, są numerowane obecnie cyframi nieco większemi z gwiazdką z prawej strony numeru, serje zaś zaczynają się literą Z, np. ZA, ZB i t. d.

(Monitor Polski Nr. 26 — 1921 r.).

75.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Do wiadomości Wydziału Wykonawczego Głównego Komitetu Popierania Skarbu Narodowego doszło, że w posiadaniu wielu osób, organizacji, zarządów miast i t. p. znajdują się znaczne ilości monet srebrnych i złotych, przedmiotów drogocennych i różnego rodzaju ofiar, zebranych na Skarb Narodowy, przed zorganizowaniem się Głównego Komitetu Popierania Skarbu Narodowego.

Od tych osób i organizacji nadchodzą listy, a w pismach pojawiają się notatki, świadczące, że te osoby i organizacje nie wiedzą, gdzie należy składać i komu doręczać już zebrane ofiary, jak również przez kogo powyższa akcja jest kierowaną. W tym celu Wydział Wykonawczy Głównego Komitetu Popierania Skarbu Narodowego podaje do powszechnej wiadomości:

1) W Warszawie przy Ministerstwie Skarbu, ul. Rymarska 5, istnieje Główny Komitet Popierania Skarbu Narodowego, a przy Izbie Skarbowej w Warszawie, Rymarska 1, Warszawski Wojewódzki Komitet Popierania Skarbu Narodowego, tudzież Podkomitet fachowy przy Głównym Urzędzie Probierczym, Przejazd II, a we wszystkich miastach Wojewódzkich przy Izbach Skarbowych istnieją także Komitety, mianowicie: w Poznaniu, Toruniu, Krakowie, Lwowie, Lublinie, Kielcach, Łodzi i Białymstoku.

Należy więc zwracać się wprost do Prezesów Izb Skarbowych, którzy obowiązani są wskazać punkty, w których ofiary składać należy.

(Monitor Polski Nr. 23 — 1921 r.).

76.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 10-go stycznia 1921 r.

Dnia 31-go grudnia 1920 r. obieg wynosi . . . . . Mk. 49.361.485.439.50

Od dnia 31/XII do 10/I 1921 r. wypuszczono . . . . . „ 1.173.214.463.—

Do dnia 10-go stycznia 1921 r. puszczono w obieg ogółem Mk. 50.534.699.902.50

W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw Nr. 31 poz. 179) . . . . Mk. 3.221.592.252.05

Naczelny Dyrektor:
p. o. (—) *Bigo.*

Główny Skarbnik:
(—) *Marjan Karpus.*

77.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

dnia 20-go stycznia 1921 r.

Dnia 10-go stycznia 1921 r. obieg wynosił . . . . . Mk. 50.534.699.902.50

Od dnia 10 do 20 b. m. wypuszczono . . . . . . „ 1.770.500.264.50

Do dnia 20-go stycznia 1921 r. puszczono w obieg ogółem Mk. 52.305.200.167.—

W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26/3—920 r. (Dziennik Ustaw № 31 poz. 179) . . . . . . Mk. 3.764.275.535.16

Naczelny Dyrektor:
p. o. (—) *Bigo.*

Dyrektor Skarbca Emisyjnego:
Marjan Karpus.

78.

Kursy walut zagranicznych.

Styczeń — 1921 r.

Waluty / Dni	17 poniedziałek	18 wtorek	19 środa	20 czwartek	21 piątek	22 sobota
Dolary Stanów Zjedn.	895—760	895—760	895—760	895—760	950—820	950—820
„ Kanadyjskie	680—630	680—630	680—630	680—630	720—650	720—650
Franki franc.	55.50—52.50	—	—	—	61.50—58	62.25—59
„ belgijskie	58.50—55	—	—	—	64.75—61	65.50—61.50
„ szwajcarskie	141.50—128	141.50—128	141.50—128	141.50—128	142—128	149—138
Funty szterlingi	3390—3190	3390—3190	—	—	3600—3300	3600—3300
Marki niemieckie	1350—1250	1350—1250	1350—1250	1350—1250	1550—1390	1550—1390
Korony austrjackie	138—126	132—124	122—114	122—114	130—120	130—120
„ czesko słowackie	11.65—10.50	11.65—10.50	—	—	12.50—11	12.50—11
„ szwedzkie	193—172	193—179	193—179	193—179	204—185	204—186
„ duńskie	159—149	159—149	159—149	159—149	178—166	185—172
„ norweskie	155—145	155—145	155—145	155—145	173—161	182—169
Lei rumuńskie	13.25—12	13.25—12	13.25—12	13.25—12	13—11.50	13—11.50
Liry włoskie	31—29	31—29	31—29	31—29	34—31	34.50—31.50
Marki fińskie	25—22	25—22	25—22	25—22	27—24	28—25
Floreny holenderskie	298—274	298—274	298—274	298—274	315—290	315—290

Styczeń — 1921 r.

Waluty \ Dni	24 poniedziałek	25 wtorek	26 środa	27 czwartek	28 piątek	29 sobota
Dolary Stanów Zjedn.	920—790	875—845	840—815	740—725	675—635	690—670
„ Kanadyjskie	700—600	665—635	640—620	550—520	500—480	—
Franki franc.	61.50—60	60—58	60.50—59.50	—	51—49	50—49
„ belgijskie	65—61	65—61	—	—	—	—
„ szwajcarskie	146—138	145—141		—	—	—
Funty szterlingi	3550—3300	3450—3360	—	—	2450—2350	2500—2400
Marki niemieckie	1500—1390	14.55—14.15	14.60—14	—	11.50—11	12.50—12
Korony austrjackie	134—126	133—129	—	—	—	1.30—1.29
„ czesko-słowackie	12—11	11—10.50		—	—	—
„ szwedzkie	194—180	194—188	—	—	—	—
„ duńskie	172—160	170—165		—	109—105	—
„ norweskie	175—163	173—167		—	—	—
Lei rumuńskie	12—11	12—11.50	—	—	9.25—8.75	—
Liry włoskie	33—31	30.50—29.50	—			—
Marki fińskia	26—25	27—26	26—25	22—21	—	—
Floreny holenderskie	299—280	295—286	—	—		

Przepisy o instytucjach bankowych.

79.

OKÓLNIK.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że spółki akcyjne ogłaszają subskrypcję na emisję akcji przed uzyskaniem zezwolenia rządowego na emisję i ogłoszeniem tego zezwolenia w „Monitorze Polskim“, a w pewnych wypadkach także nawet przed powzięciem odnośnej uchwały o podwyższeniu kapitału zakładowego przez walne zgromadzenie akcjonarjuszów.

Ponieważ postępowania takie jest sprzeczne z Ustawą z dnia 29 kwietnia 1919 r. (Dz. Ust. z r. 1919 Nr. 39 poz. 282), Ministerstwo Skarbu podaje niniejszem do wiadomości, że podania o podwyższeniu kapitału zakładowego spółek akcyjnych, ogłaszających subskrypcję na akcje nowej emisji, lub przyjmujących wpłatę na takie akcje przed uzyskaniem zatwierdzenia rządowego i ogłoszeniem go w „Monitorze Polskim“ będą w Ministerstwie Skarbu załatwiane odmownie.

Warszawa, dn. 19 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

(Monitor Polski Nr. 20 — 1921 r.).

Sprawy spółdzielcze.

80.

SPROSTOWANIE.

W ustawie o spółdzielniach, umieszczonej w Nr. 1 „Dz. Urzęd. Min. Skarbu“ z 1921 r., wkradły się następujące błędy drukarskie:

1) w art. 8, ustęp 2, cały wiersz 3 zamiast „strowego, formy ogłoszeń, sposobu prowadzenia“, powinno być „strowane i ogłoszone, nie mają znaczenia prawnego“.

2) w art. 12, ustęp 2, wiersz pierwszy zamiast: „w tym wypadku“, powinno być „w tym przypadku“.

3) w art. 39, ustęp 1, wiersz 6, zamiast „zasiągać“, powinno być „zaciągać“.

4) w art. 45, ustęp 4, wiersz 3, zamiast „za rządzoną“, powinno być „za zrządzoną“.

5) w art. 51, ustęp 4, wiersz 2, zamiast „i statut“, powinno byc „i statutu“.

6) w art. 66, ustęp 2, wiersz 1, po wyrazie „takie“, opuszczono wyraz „nadto“.

7) w art. 86, ustęp 1, wiersz 5, zamiast „do którego“, powinno być „na którego“.

8) w art. 113, ustęp 1, wiersz 1, przed wyrazem „grzywny“, opuszczono wyraz „karze“.

Przepisy o stosunkach handlowych z zagranicą.

81.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Kolei Żelaznych, Ministra Poczt i Telegrafów oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 30. X 1920 r. w przedmiocie organizacji i przepisów postępowania urzędów oraz izb przywozu i wywozu.

Na mocy art. 29 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 79 poz. 527), zarządza się w wykonaniu powyższej ustawy, co następuje:

§ 1. Główny Urząd Przywozu i Wywozu jest organem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, powołanym do ogólnego kierownictwa obrotem towarowym z zagranicą (art. 2 ustawy).

W celu prawidłowego wykonywania powierzonych sobie czynności, Główny Urząd Przywozu i Wywozu ma prawo żądać od wszelkich instytucji państwowych, urzędów, interesowanych w regulowaniu obrotu towarowego, lub prowadzących operacje handlowe z zagranicą, udzielania mu potrzebnych danych, dotyczących obrotu towarowego.

Wyłącza się z kompetencji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu obrót towarami, stanowiący tajemnicę państwową. Spis tych towarów ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, po porozumieniu się z innymi interesowanymi Ministrami.

Tym samym sposobem ustali się spis tych zakupów rządowych, na które pozwolenia przywozu wydawać należy bez merytorycznego rozpatrywania zgłoszeń (art. 1 ust. 2 ustawy).

Obrót towarowy, wynikający z umów wyrównawczych, zawartych przez Rząd Rzplitej z innemi państwami, regulujc Ministerstwo Przemysłu i Handlu (sekcja handlowa), właściwe zaś zaświadczenia wydawać będzie Okręgowy Urząd Przywozu i Wywozu w Warszawie lub też upoważnione przez Główny Urząd inne okręgowe urzędy przywozu i wywozu.

Do czasu powstania właściwej izby przywozu i wywozu, obrót kompensacyjny zagranicznych surowców włókienniczych i krajowych wyrobów włókienniczych regulować będzie Ministerstwo Przemysłu i Handlu (sekcja przemysłowa), zaświadczenia zaś wydawać będzie Okręgowy Urząd Przywozu i Wywozu w Warszawie.

§ 2. Organami Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu są:

1) ogólne zebranie Głównego Urzędu,
2) zmniejszony komplet Głównego Urzędu,
3) Przewodniczący Głównego Urzędu.

Ogólne zebranie.

§ 3. W skład ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu wchodzą (art. 3 ustawy):

I. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu,

II. Przedstawiciele Ministerstw:
Przemysłu i Handlu w liczbie 2,
Skarbu w liczbie 2,
Rolnictwa i Dóbr Państw. w liczbie 1,
Aprowizacji w liczbie 1,
Kolei Żelaznych w liczbie 1.

III. Przedstawiciele następujących stowarzyszeń i organizacji społeczno-gospodarczych:

a) zrzeszenia ogólno-państwowe:

1. Centralny Związek Polskiego Przemysłu Górnictwa, Handlu i Finansów w Warszawie w liczbie 5,
2. Związek Banków w Polsce w Warszawie w liczbie 2,
3. Zrzeszenie właścicieli lasów w Warszawie w liczbie 1,
4. Rada Zjazdu Przemysłowców Górniczych w Warszawie w liczbie 1,
5. Naczelny Wydział Centralnych Organizacji Rolniczych w liczbie 5,
6. Centralne Towarzystwo Rzemieślnicze w Warszawie w liczbie 3,
7. Towarzystwo Aprowizacji Miast Polskich i Ziem Wschodnich w Warszawie w liczbie 3

b) zrzeszenia czynne na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej:

1. Izba Handlowa i Przemysłowa w Poznaniu w liczbie 1,
2. Spółka Związku Fabrykantów w Poznaniu w liczbie 1,
3. Towarzystwo Gospodarcze w Poznaniu w liczbie 1.

c) zrzeszenia czynne na obszarze b. zaboru austrjackiego:

1. Izba Handlowa i Przemysłowa w Krakowie w liczbie 1,
2. Izba Handlowa i Przemysłowa we Lwowie
3. Izba Handlowa i Przemysłowa w Bielsku w liczbie 1,
4. Centralny Związek Małopolskiego Przemysłu Fabrycznego w liczbie 1,
5. Małopolskie Towarzystwo Rolnicze w Krakowie w liczbie 1,
6. Towarzystwo Gospodarcze we Lwowie w liczbie 1,
7. Towarzystwo Aprowizacji Miast w Krakowie.

d) zrzeszenia czynne na obszarze b. zaboru rosyjskiego:

1. Towarzystwo Przemysłowców Królestwa Polskiego w liczbie 2,
2. Towarzystwo Przemysłowców Zagłębia Dąbrowskiego w Warszawie w liczbie 1,
3. Stowarzyszenie Kupców Polskich w Warszawie w liczbie 2,
4. Urząd Starszych Zgromadzenia Kupców w Warszawie w liczbie 1,
5. Komitet Giełdowy Warszawski w liczbie 1,
6. Kooperacja Rolna w Warszawie w liczbie 2,
7. Centralne Towarzystwo Rolnicze w Warszawie w liczbie 2.

IV. Dyrektorzy wszystkich okręgowych urzędów przywozu i wywozu oraz przedstawiciele izb przywozu i wywozu, w liczbie, którą każdorazowo

określi rozporządzenie o powołaniu właściwej izby do życia.

V. Wszyscy komisarze rządowi przy izbach przywozu i wywozu.

Z głosem doradczym mogą brać udział w ogólnym zebraniu rzeczoznawcy, zapraszani przez Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz z jego polecenia urzędnicy tego Urzędu.

Każde z wymienionych w ust. III zrzeszeń, bez względu na liczbę przedstawicieli, rozporządza tylko jednym głosem (art. 3 p. 3 ustawy).

Minister Przemysłu i Handlu może zmienić powyższy spis przedstawicieli w drodze rozporządzenia.

§ 4. Ogólne zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zwołuje Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu przynajmniej raz na trzy miesiące.

Nadto, z polecenia Ministra Przemysłu i Handlu lub na skutek uchwały zmniejszonego kompletu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, Przewodniczący tego Urzędu obowiązany jest zwołać w najkrótszym terminie jego Ogólne Zebranie.

§ 5. Do kompetencji Ogólnego Zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu należą następujące sprawy:

1. Składanie wniosków Ministrowi Przemysłu i Handlu, dotyczących wykazów towarów, w myśl art. 13 ustawy o obrocie towarowym z zagranicą, oraz rozpatrywanie zmian, wprowadzonych do tych wykazów na zebraniach zmniejszonego kompletu (§ 8 p. 1)
2. Stawianie wniosków ,dotyczących:
   a) walut, za które można sprzedawać towary na wywóz zagranicę (art. 15 ustawy),
   b) wysokości opłat i premji wywozowych (art. 18 i art. 21 ustawy),
   c) zwalniania od opłat wywozowych w poszczególnych gałęziach wytwórczości (art. 18 ustawy).
3. Perjodyczne normowanie (art. 10 p. 6 ustawy):
   a) ryczałtów najniższego wywozu przymusowego lub dozwolonego, najwyższego dla poszczególnych gałęzi wytwórczości,
   b) w miarę potrzeby, ryczałtów przywozu dla danych rodzajów towarów.
4. Rozpatrywanie sprawozdań statystycznych, obejmujących całokształt działalności Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz wszystkich urzędów okręgowych, oraz izb przywozu i wywozu.
5. Przedstawianie wniosków do ministerstw w zakresie ogólnej polityki przywozowo-wywozowej.
6. Przedstawianie Ministrowi Przemysłu i Handlu wniosków prawodawczych, dotyczących obrotu towarowego z zagranicą, oraz organizacji i kompetencji władz, kierujących tym obrotem.

Zebranie zmniejszonego kompletu.

§ 6. W międzyczasie od jednego ogólnego zebrania do następnego zmniejszony komplet obejmuje pełnię kompetencji ogólnego zebrania Głwnego Urzędu Przywozu i Wywozu, z tem, że decyzje w sprawach wyszczególnionych w § 5 niniejszego rozporządzenia muszą być przedłożone do zatwierdzenia na najbliższe ogólne zebranie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Ogólne zebranie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu może przekazać poszczególne sprawy, wchodzące w zakres jego kompetencji, do ostatecznego załatwienia na zebraniach zmniejszonego kompletu.

§ 7. Zebrania zmniejszonego kompletu są zwoływane przez Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu przynajmniej raz na dwa tygodnie.

W zmniejszonym komplecie uczestniczą z głosem decydującym:

1. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu,
2. na stałe desygnowany przedstawiciel Departamentu Kredytowego przy Ministerstwie Skarbu, lub jego zastępca,
3. na stałe desygnowany przedstawiciel sekcji handlowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu, lub jego zastępca,
4. na stałe desygnowanych ośmiu przedstawicieli, wybranych przez wszystkie organizacje społeczno-gospodarcze, wymienione w § 3 p. 3 niniejszego rozporządzenia, a mianowicie, po jednym przedstawicielu od przemysłu, górnictwa, handlu, finansów, rolnictwa, rzemiosł, od konsumentów i od organizacji b. dzielnicy pruskiej,
5. dyrektor Okręgowego Urzędu Przywozu i Wywozu w Warszawie,
6. w miarę powstawania izb przywozu i wywozu z siedzibą w Warszawie, — komisarze przy tych izbach, oraz ich przedstawiciele, w liczbie 1-go od każdej izby.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu może, stosownie do porządku dziennego obrad, zapraszać do uczestnictwa w zmniejszonym komplecie:

a) z głosem decydującym: przedstawicieli Ministerstwa Aprowizacji, Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministerstwa Kolei Żelaznych, Departamentu Ceł Ministerstwa Skarbu i Sekcji Przemysłowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu,
b) z głosem doradczym przedstawicieli innych Ministerstw i rzeczoznawców.

Wszyscy członkowie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, nie mający w zmniejszonym komplecie głosu decydującego, mogą uczestniczyć w zebraniach tego kompletu z głosem doradczym.

Z polecenia Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w zebraniach zmniejszonego kompletu biorą udział urzędnicy Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 8. Kompetencji zebrań zmniejszonego kompletu podlegają następujące sprawy:

1. wnioski do Ministra Przemysłu i Handlu, dotyczące uzupełnień i zmian w wykazach towarów (art. 13 ustawy i § 5 p. 1 rozporządzenia);
2. zwalnianie poszczególnych partji towarów od zakazu przywozu lub wywozu (art. 10 p. 2 ustawy);
3. kontrolowanie, na podstawie danych, otrzymywanych z niższych instancji, tabel cen, poniżej których nie wolno towarów sprzedawać

na wywóz oraz zysku wywozowego, jakoteż perjodyczne uzupełnienia i zmiany w powyższych tabelach w celu uzgodnienia tych cen we wszystkich niższych instancjach (art. 11 p. 1 ustawy i § 16 p. 3 rozporządzenia);

4. ustalanie dla poszczególnych rodzajów towarów norm dozwolonej przewyżki wagi, w stosunku do wagi, określonej w pozwoleniu, oraz uchwalanie przepisów, zmierzających do zabezpieczenia interesów Skarbu przy przewyżkach, wywożonych w zakresie dozwolonej normy (§ 23 rozporz.);

5. rozstrzyganie odwołań na decyzje okręgowych urzędów oraz izb przywozu i wywozu i zażaleń na ich działalność, rozpatrywanie sporów, wynikłych w tych władzach, tudzież rozstrzyganie sprzeciwów, zgłaszanych przez komisarzy rządowych przy izbach przywozu i wywozu (art. 10 p.p. 7 i 10), lub spraw skierowanych przez dyrektorów okręgowych urzędom przywozu i wywozu i ustalanie zasad do rozstrzygania tych spraw przez Przewodniczącego w wypadkach niecierpiących zwłoki.

Przy rozstrzyganiu spraw, wymienionych w niniejszym punkcie, nie mają prawa głosu decydującego przedstawiciele interesowanych izb przywozu i wywozu, oraz komisarze rządowi przy tych izbach. Przepis niniejszy dotyczy również dyrektora okręgowego Urzędu przywozu i wywozu w Warszawie;

6. ustalanie jednolitego sposobu postępowania okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu przy dokonywaniu czynności, wchodzących w zakres ich działania, oraz wysokości opłat manipulacyjnych, pobieranych przez te władze przy wydawaniu pozwoleń na wywóz lub przywóz (art. 10 p. 8 ustawy) i przy rejestracji (§ 19);

7. przedstawianie Ministrowi Przemysłu i Handlu wniosków, dotyczących budżetu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz wszystkich okręgowych urzędów przywozu i wywozu, rozpatrywanie i ewentualne zawieszanie, w całości lub w części zatwierdzonego przez izbę budżetu tejże;

8. rozkładanie kosztów utrzymania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu pomiędzy wszystkie okręgowe urzędy i izby przywozu i wywozu;

9. rozdział pomiędzy poszczególne urzędy okręgowe i izby przywozu i wywozu ryczałtów, uchwalonych przez ogólne zebranie, a przewidzianych w § 5 p. 4 i art. 10 p. 6 ustawy;

10. ustalanie zasad prywatnych tranzakcji wyrównawczych dla poszczególnych gałęzi wytwórczości, rozstrzyganie podań, dotyczących poszczególnych tranzakcji, o ile nie zostaną do tego upoważnione niższe instancje, perjodyczne ustalanie ryczałtów wywozowych, przeznaczonych dla prywatnych tranzakcji wyrównawczych, oraz ustalanie planu rozporządzania temi ryczałtami (art. 10 pp. 4 i 5 ustawy);

11. rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy niższe instancje (Dz. Ust. R. P. 1920 r. Nr. 73, poz. 506, art. 20 i 21);

12. ustalanie na podstawie umów międzypaństwowych, lub wskazań Rządu zasad ruchu tranzytowego przez obszar Rzeczypospolitej dla poszczególnych państw (art. 10 p. 9 ustawy);

13. opinjowanie o wnioskach interesowanych grup przemysłowo-handlowych, dotyczących powołania do życia izb przywozu i wywozu oraz uchwalanie wniosków o pozbawienie prawa regulowania obrotu towarowego z zagranicą powołanych do tego uprzednio poszczególnych izb przywozu i wywozu (art. 7 ustawy); opinja o powołaniu do życia każdej izby przywozu i wywozu powinna być przedstawiona Ministrowi Przemysłu i Handlu nie później, jak w miesiąc po zgłoszeniu przez inicjatorów odnośnego wniosku do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu;

14. przygotowywanie projektów ustaw i rozporządzeń w zakresie kompetencji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu; oraz rozpatrywanie wszelkich wniosków Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 9. Uchwały zebrania zmniejszonego kompletu, jak również ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, zapadają większością głosów i są prawomocne przy każdej liczbie obecnych członków (art. 6 ustawy). W razie równości głosów

Wnioski na ogólne zebranie należy zgłaszac do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu nie później, jak na dwa tygodnie przed terminem ogólnego zebrania, wnioski zaś na komplet zmniejszony — na trzy dni przed zebraniem tegoż.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 10. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu kieruje obradami na wszystkich posiedzeniach Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, wydaje instrukcje dla poszczególnych wydziałów, czuwa nad ścisłem wykonaniem istniejących przepisów przez wszystkie podwładne organy i wogóle kieruje całością spraw Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Wszystkie sprawy, wchodzące w zakres działania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu na podstawie ustawy o obrocie towarowym z zagranicą i bezwzględnie niezastrzeżone kompetencji bądź ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, bądź zebrania zmniejszonego kompletu (§ 5 i 8), załatwia Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Pozatem, Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu ma prawo rozstrzygać niecierpiące zwłoki sprawy, nawet zastrzeżone kompetencji zmniejszonego kompletu (§ 8), pod warunkiem podania tych zarządzeń do wiadomości najbliższego zebrania zmniejszonego kompletu. W szczególności, prawo to służy Przewodniczącemu do rozstrzygania w terminie pięciodniowym sprzeciwów, zgłaszanych przez komisarzy rządowych przy izbach przywozu i wywozu (art. 8 ustawy), lub wniosków dyrektorów okręgowych urzędów przywozu i wywozu (§ 15, okręgowych urzędów przywozu i wywozu (§ 15, ust. 4).

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu podlega Ministrowi Przemysłu i Handlu, przed którym jest odpowiedzialny za działalność Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz wszystkich okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu.

Okręgowe urzędy przywozu i wywozu.

§ 11. Organami okręgowego urzędu przywozu i wywozu są:
1. zebranie urzędu;
2. dyrektor urzędu.

§ 12. Ustanawia się okręgowe urzędy przywozu i wywozu w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Lwowie, Bydgoszczy i Cieszynie.

Stosunek urzędu dla Handlu Zagranicznego w Gdańsku do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu będzie ten sam, co stosunek urzędów okręgowych do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 13. Zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Warszawie rozciąga się na obszar b. zaboru rosyjskiego, zakres działania okręgowego urzędu w Poznaniu — na obszar Województwa Poznańskiego, z wyjątkiem starostw: Bydgoskiego, Inowrocławskiego, Szubińskiego i Wyrzyskiego, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Krakowie — na obszar Izb Handlowych i Przemysłowych w Krakowie, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu we Lwowie — na obszar Izb Handlowych i Przemysłowych we Lwowie i Brodach, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Bydgoszczy — na obszar województwa Pomorskiego i wzmiankowanych uprzednio starostw województwa Poznańskiego, i zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Cieszynie — na obszar Izby Handlowej i Przemysłowej w Bielsku.

Dotychczasowy zakres działania Polskiego urzędu dla Handlu Zagranicznego w Gdańsku utrzymuje się.

§ 14. W skład okręgowych urzędów przywozu i wywozu wchodzą:
1. dyrektor okręgowego urzędu, oraz jego zastępca, mianowani przez Ministra Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z Ministrem Skarbu (art. 9 ustawy);
2. przedstawciele miejscowych organizacji społeczno-gospodarczych. Listę tych przedstawicieli zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu, na wniosek Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 15. Zebrania okręgowego urzędu przywozu i wywozu zwołuje dyrektor urzędu, lub jego zastępca, przynajmniej co dwa tygodnie.

Uchwały zebrań okręgowego urzędu przywozu i wywozu zapadają większością głosów i są prawomocne przy każdej liczbie obecnych członków. W razie równości głosów przechodzi wniosek, za którym oświadczył się dyrektor urzędu.

Wnioski na zebrania powinny być składane do urzędu, nie później, jak na dwa dni przed zebraniem.

Dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu ma prawo zawieszać każdą uchwałę zebrania i odwołać się do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Z głosem doradczym mogą brać udział w zebraniach okręgowego urzędu przywozu i wywozu, na zaproszenie dyrektora urzędu, osoby postronne, w charakterze rzeczoznawców, oraz z jego polecenia funkcjonarjusze urzędu.

§ 16. Do kompetencji zebrań okręgowych urzędów przywozu i wywozu należą następujące sprawy:
1. opracowywanie wniosków, dotyczących szczegółowych przepisów wydawania pozwoleń na przywóz i wywóz dla poszczególnych rodzajów towarów;
2. rozpatrywanie wykazów, załatwianych podań o przywóz i wywóz;
3. układanie tabel cen, poniżej których niewolno towary sprzedawać na wywóz, oraz zysku wywozowego (art. 11, p. 1 ustawy i § 8, p. 3 rozporządzenia). Tabele te należy przesyłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, w ciągu trzech dni od daty ich sporządzenia;
4. ustanawianie cen, poniżej których niewolno towarów sprzedawać na wywóz oraz określanie zysku wywozowego w poszczególnych wypadkach, nieobjętych wyżej wspomnianemi tabelami;
5. wnioski do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w sprawach, przewidzianych w p. 2 art. 11 ustawy;
6. rozdział, ustalonych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu ryczałtów wywozowych (p. 3 art. 11 ustawy);
7. rozpatrywanie sprawozdań, dotyczących rejestracji przywozu i wywozu towarów, objętych art. 13 p. 1 ustawy, rejestracji walut, za które towary te sprzedają się na wywóz, oraz kontrola odpowiednich cen wywozowych;
8. rozpatrywanie sprawozdań statystycznych za okresy czasu, ustalone przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu;
9. rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy poszczególne gospodarstwa w granicach, przyznanych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu (§ 8 p. 11 rozporz.).

§ 17. Dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu załatwia wszystkie sprawy, wchodzące w zakres działania urzędu na mocy ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (art. 11 i 12 ustawy) i niezastrzeżone niniejszem rozporządzeniem, jako podlegające kompetencji zebrania urzędu. W szczególności dyrektor urzędu wydaje pozwolenia na przywóz lub wywóz.

W razach niecierpiących zwłoki, dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu ma prawo rozstrzygać i sprawy zastrzeżone kompetencji zebrania urzędu, z warunkiem, że rozstrzygnięte w ten sposób sprawy będą przedłożone do zatwierdzenia na najbliższe zebranie urzędu okręgowego.

Izby przywozu i wywozu.

§ 18. W miarę powstania, w myśl art. 7 ustawy, izb przywozu i wywozu w poszczególnych gałęziach gospodarstwa, regulowanie obrotu towarami, zastrzeżonemi kompetencji izby przywozu i wywozu w rozporządzeniu o utworzeniu danej Izby Przywozu i Wywozu, przechodzi wyłącznie do tejże izby.

Dla jednej i tej samej gałęzi gospodarstwa może być powołanych kilka izb, z terytorjalnem rozgraniczeniem ich działalności. To samo dotyczy organizacji wywozowych, które na mocy art. 7 ustawy mogą być powołane do pełnienia czynności izb przywozu i wywozu.

Stosunek wzajemny takich izb, oraz rozgraniczenie ich zakresu działania określa odnośne rozporządzenie.

Przepisy ogólne.

§ 19. Towary, których przywóz lub wywóz nie wymaga specjalnego pozwolenia (art. 13 p. 1 ustawy), podlegają obowiązkowej rejestracji we właściwych urzędach okręgowych lub izbach przywozu i wywozu, która powinna być stwierdzona właściwem zaświadczeniem.

Główny Urząd Przywozu i Wywozu wyda zarządzenia, dotyczące sposobu rejestracji, zarówno towarów, jak waluty obcej, za którą towary te należy sprzedawać na wywóz, oraz zarządzenia, dotyczące kontroli odpowiednich cen wywozowych.

§ 20. Od zaświadczeń na prawo przywozu, wywozu albo przewozu pobierać należy opłaty manipulacyjne, których wysokość ustali Główny Urząd Przywozu i Wywozu (art. 10 p. 8 ustawy).

§ 21. Wszystkie pozwolenia, wydawane przez okręgowe urzędy i izby przywozu i wywozu, albo przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu — uprawniają do uskutecznienia odprawy celnej i kolejowej tylko na oznaczony w zaświadczeniu przeciąg czasu, po którego upływie tracą swoją ważność.

Urzędy celne będą mogły, mimo przekroczenia terminu ważność pozwoleń, przy przywozie dokonać ostatecznej odprawy, o ile towar przed upływem terminu ważności, oznaczonego w pozwoleniu, znajdował się już na obszarze Rzeczypospolitej, przy wywozie wypuścić towar za granicę, o ile powierzono go do wywozu za granicę przed upływem terminu kolei, poczcie lub innemu publicznemu przedsiębiorstwu przewozowemu, przy przewozie zaś dokonać ostatecznej odprawy, o ile towar przed upływem terminu znajdował się na obszarze Rzeczypospolitej.

Dowód w tym celu stanowią dokumenty przewozowe lub celne.

Minimalne i maksymalne okresy ważności zaświadczeń na prawo przywozu, przewozu i wywozu określa Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

§ 22. Ważne są tylko zaświadczenia na przywóz i wywóz, zaopatrzone w:

a) podpis dyrektora okręgowego urzędu, względnie prezesa izby przywozu i wywozu, lub też upoważnionych zastępców, oraz
b) pieczęć właściwego okręgowego urzędu, lub izby przywozu i wywozu.

Zaświadczenia na przywóz lub wywóz na poczet umów wyrównawczych, lub zaświadczenia na przewóz, podpisywać będą Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu lub jego zastępca i zaopatrzone będą w pieczęć Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Listę osób, uprawnionych do podpisywania zaświadczeń, Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu podaje do wiadomości wszystkich urzędów celnych za pośrednictwem Departamentu Ceł. Tym samym trybem komunikuje się urzędom celnym wszelkie zachodzące zmiany.

§ 23. Gdy ilość lub waga towarów, zawartych w przesyłce przewozowej, przewyższa ilość lub wagę, podaną w zaświadczeniu, należy z całą posyłką postąpić tak, jakby pozwolenia wcale nie było (art. 25 ustawy i § 27 rozporządzenia), przy wywozie zaś urzędy celne dokonywują odprawy towarów w ilości lub wadze, podanej w zaświadczeniu, na przewyżki zaś należy uzyskać w ciągu 14 dni dodatkowe pozwolenie właściwego urzędu okręgowego lub izby przywozu i wywozu, w przeciwnym razie wysyłający powinien zabrać przewyżki w ciągu 24 godzin, o ile zaś strony interesowane do tego się nie zastosują, urząd celny postąpi w myśl § 27 lub odeśle na koszt właściciela z powrotem przewyżkę towaru.

Przekroczenie ilości towarów w podanej w pozwoleniu nie więcej, jak o jeden do dziesięciu procent, zależnie od rodzaju towaru, nie pociąga za sobą wyżej wzmiankowanych skutków. Główny Urząd Przywozu i Wywozu ustali dla urzędów celnych wykazy norm dozwolonych przewyżek dla poszczególnych rodzajów towarów.

Przekroczenie ilości, względnie wagi przy wywozie, w zakresie dozwolonej normy, nie uwalnia jednak od dodatkowego uiszczenia opłat wywozowych i wpłacenia waluty. Minister Skarbu ustali sposób postępowania, zmierzający do odpowiedniego zabezpieczenia interesów Skarbu (§ 8 p. 4 rozporządzenia).

Tryb postępowania przy nadaniu do przewozu towarów i przy ich ocleniu.

§ 24. Jeżeli wywóz towarów odbywa się za pośrednictwem kolei, poczty, lub innych publicznych przedsiębiorstw przewozowych, przedsiębiorstwa te powinny zbadać przy przyjmowaniu ładunków eksportowych, czy dołączono zaświadczenie, czy ilość lub waga towarów w przesyłce odpowiada ilości lub wadze podanej w zaświadczeniu oraz potwierdzić tę okoliczność na dokumentach przewozowych i na zaświadczeniu.

§ 25. Jeżeli przy przywozie towar ma być dostawiony do urzędu celnego wewnątrz kraju, urząd graniczny ma obowiązek sprawdzić zgodność zaświadczenia z dokumentami przewozowemi i po sprawdzeniu przesłać zaświadczenie z odpowiednią adnotacją, oraz z dokumentami przewozowemi, do właściwego urzędu celnego wewnątrz kraju.

Przy przywozie lub wywozie towarów częściami, na podstawie jednego i tego samego zaświadczenia, urzędy celne obowiązane są uwidocznić przywiezioną lub wywiezioną ilość na pozwoleniu i na duplikacie. Oryginał zwraca się interesantowi, duplikat zaś zachowuje się oddzielnie we właściwym urzędzie celnym aż do chwili ponownego zgłoszenia towaru na podstawie tego samego zaświadczenia lub do upływu terminu ważności tego zaświadczenia.

§ 26. Departament Ceł, w porozumieniu z Głównym Urzędem Przywozu i Wywozu, wyda szczegółową instrukcję, ustalającą jednolity sposób manipulacji z zaświadczeniami we wszystkich urzędach celnych.

Przepisy do postępowania karnego.

§ 27. Kar, przewidzianych w art. 24 ustawy, nie stosuje się, gdy towary, przywiezione z zagranicy bez zaświadczenia, będą przez właścicieli, lub osoby uprawnione do rozporządzania temi towarami, zgłoszone pogranicznemu urzędowi celnemu, zgodnie z art. 25 ustawy, w terminie wskazanym w przepisach celnych.

Gdy towary takie ulegają łatwo zepsuciu, urząd celny ma prawo, bez względu na zgłoszenie ich we właściwym terminie, nakazać niezwłoczne cofnięcie towaru za granicę, nie czekając upływu dwutygodniowego terminu od chwili zgłoszenia, w razie zaś nie-

wykonania tego, zarządzić sprzedaż towaru z licytacji.

Uzyskaną sumę. po potrąceniu wszelkich kosztów kolejowych, celnych i innych należy zwrócić właścicielowi towaru.

Przepis, zawarty w niniejszym paragrafie, stosuje się również do wypadków przewyżek towarów przy przywozie przewidzianych w § 23 rozporządzenia.

§ 28. W razie wykrycia przekroczeń, przewidzianych w art. 24 lit. a ustawy, urząd celny, który wykroczenia wykrył, ma obowiązek wszcząć dochodzenie i sprawę skierować do właściwego sądu, towar zaś przechować w urzędzie celnym do czasu orzeczenia sądu.

O ile wykroczenie wykryły inne władze, to obowiązane sa sprawców, nie wyłączając wspólników i usiłujących, wraz z towarem odstawić do najbliższego urzędu celnego, który postąpi w sposób wyżej wskazany.

§ 29. W razie przywozu towarów, objętych art. 13 p. 3 ustawy bez uzyskania zaświadczenia i bez zgłoszenia w myśl art. 25 ustawy § 27 rozporządzenia, obowiązany urząd celny wszcząć dochodzenia i postąpić, jak następuje:

a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego rozpatrzyć sprawę i ewentualnie zastosować środki, przewidziane w ust. 4 art. 24 ustawy,
b) na obszarze b. zaboru austrjackiego przesłać sprawę do dyrekcji okręgu skarbowego, która postępuje, jak pod „a".
c) na obszarze b. dzielnicy pruskiej — główne urzędy celne załatwiają sprawy, jak na obszarze b. zaboru rosyjskiego, wszystkie zaś inne urzędy celne przesyłają sprawę do dyrekcji ceł, która postępuje, jak pod „a".

O ile wykroczenia wykryły inne władze, obowiązane są sprawców, nie wyłączając wspólników i usiłujących, wraz z towarem odstawić do najbliższego urzędu celnego, który postąpi w sposób, wskazany w § 28 ust. 2.

§ 30. W wypadkach ukrycia całej, albo części waluty, którą w myśl art. 17 i 23 ustawy należy przelać do instytucji finansowej, wskazanej przez Ministra Skarbu, wszystkie organy państwowe, a w szczególności zagranicą, władze konsularne i radcy handlowi obowiązani są, natychmiast po wykryciu, sporządzić protokół i wraz z aktami sprawy przesłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, który nadaje bieg sprawie (art. 24 lit. b i art. 26 lit. a ustawy).

W wypadkach niewywiezienia bez usprawiedliwionych przyczyn najniższego ryczałtu, wyznaczonego przez niższą instancję, oraz niestosowania się do innych przepisów ustawy o obrocie towarowym z zagranicą i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, urzędy okręgowe, lub izby przywozu i wywozu, albo inne władze państwowe, obowiązane są sporządzić protokół i wraz z aktami sprawy przesłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, który nadaje bieg sprawie (art. 24 ust. 3 i art. 26 lit. b ustawy).

§ 31. Zaświadczenia o pozwoleniu na przywóz, przewóz tranzytowy, albo wywóz, jako imienne, są ważne tylko co do towarów i osób, na które są wystawione.

Przepisy przechodnie.

§ 32. Wszystkie zaświadczenia na przywóz, przewóz lub wywóz, wydane do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (§ 34) przez Państwową Komisje Przywozu i Wywozu, przez wszystkie Oddziały tej Komisji oraz przez Urzędy dla Handlu Zagranicznego w Poznaniu, w Bydgoszczy i Gdańsku, a także przez Urząd Przywozu i Wywozu w Cieszynie, zachowują swoją moc.

§ 33. Z chwilą wejścia ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (§ 34) w życie rozwiazuje się:

Państwową Komisję Przywozu i Wywozu, Oddziały tej Komisji w Krakowie i Lwowie, Urząd dla Handlu Zagranicznego w Poznaniu, Ekspozyturę tego Urzędu w Bydgoszczy, Oddziały Dowozowe w Toruniu, w Tczewie i Grudziądzu, jakoteż Urząd Przywozu i Wywozu w Cieszynie.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

1. rozporządzenie z dnia 2/VIII 1919 r. (Monitor Polski 1919 r. Nr. 182),
2. rozporządzenie wykonawcze z dnia 6/VIII 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 5 poz. 27),
3. rozporządzenie z dnia 10/IX 1919 r. (Monitor Polski 1919 r. Nr. 223),
4. rozporządzenie wykonawcze z dnia 18/XII 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 3 poz. 14),
5. rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 5 poz. 30),
6. rozporządzenie ministerjalne z dnia 1 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 55 poz. 340),
7. ostatni ustęp obwieszczeń, podanych w Monitorze Polskim z dn. 14 maja 1920 r., Nr. 107 z 1920 r., oraz z dnia 12 lipca 1920 r. Nr. 154 (§ 8 p. 2 rozporządzenia).

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*
Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *W. Kucharski.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *St. Nowodworski.*
Minister Kolei Żelaznych:
(—) *K. Bartel.*
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Stesłowicz.*

(Dz. Ust. Nr. 107 z d. 22/XI 1920 r., poz. 703).

82.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu,

z dnia 1 grudnia 1920 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. dzielnicy pruskiej w przedmiocie opłat manipulacyjnych od pozwoleń, wydawanych na wywóz towarów zagranicę, względnie przywóz takowych z zagranicy i przewóz tranzytowy.

Na podstawie art. 10 (ust. 8), oraz art. 29 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagrani-

cą (Dz. Ust. R. P. z 1920 r., Nr. 79, poz. 527) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się opłaty manipulacyjne, pobrane do dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia na mocy uchwały Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu z dn. 29 X, 1920 r., zmodyfikowanej decyzją Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu z dnia 20 listopada 1920 r.

§ 2.

Zatwierdza się ustalone przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu uchwałą z dnia 4 grudnia 1920 r. następujące nowe

PRZEPISY O OPŁATACH MANIPULACYJNYCH, POBIERANYCH PRZEZ GŁÓWNY I OKRĘGOWE URZĘDY ORAZ IZBY PRZYWOZU I WYWOZU.

1) Przy przywozie i wywozie ustanawia się opłatę manipulacyjną w wysokości 0.4% od zadeklarowanej, względnie ustalonej wartości towaru, przyczem przewiduja się następujące wyjątki:

a) O ile 0,4% od sumy wartości towaru wyniesie mniej, niż 20 Mk., to opłata manipulacyjna nie może być mniejsza od tej sumy, t. j. 20 Mk.

b) Wszelkie urzędy państwowe i instytucje społeczne o charakterze dobroczynnym, otrzymujące zaświadczenia na prawo przywozu lub wywozu na swoje imię, płacą tylko 20 Mk. od każdych 10.000 kg. wyznaczonej wagi towaru i po 20 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż.

c) Przy przywozie i wywozie towarów, wynikających z umów wyrównawczych, zawartych przez Rząd Rzeczypospolitej z innemi państwami, opłaty manipulacyjne będą pobierane przez Sekcję Handlową M. P. i H (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 107, póz. 703 § 1 ust. 5).

d) Przewóz z jednej części Polski do drugiej przez obcy kraj należy rozpatrywać, jak przywóz i wywóz, wydając zaświadczenia na prawo przywozu lub wywozu, i pobierać w takich wypadkach opłaty manipulacyjne w wysokości 50 Mk. od wywozu i tyleż od przywozu do 10.000 kg. wagi towaru i po 50 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż:

e) Przy wysyłaniu dla uszlachetnienia towarów za granicę, które eksporter zobowiąże się w tej samej ilości przywieźć po uszlachetnieniu z powrotem do kraju, należy pobierać opłaty manipulacyjne w wysokości po 100 Mk. od przywozu lub wywozu do 10.000 kg. wagi towaru wyznaczonej i po 100 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż.

f) Przy wywozie lub przywozie surowego i obrobionego drzewa, węgla i koksu ustanawia sie opłata manipulacyjna w wysokości 0,2% od zadeklarowanej, względnie ustalonej wartości towaru, lecz nie mniej, jak po 50 Mk. do 10.000 kg. wyznaczonej wagi towaru i po 50 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10 000 kg. wzwyż.

g) Przy przywozie z zagranicy artykułów żywnościowych pierwszej potrzeby, przedewszystkiem zboża i jego przetworów, a zwłaszcza mąki, kaszy, pozatem ryżu, strączkowych i tłuszczy jadalnych, a także surowców dla przemysłu włókienniczego (bawełna, wełna, szmaty) należy pobierać opłaty manipulacyjne w wysokości 100 Mk. do 10.000 kg. wyznaczonej wagi towaru i po 100 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż;

mentu należy pobierać opłaty manipulacyjne w wysokości 100 Mk. od wywozu do 10.000 kg. wyznaczonej wagi towaru i po 100 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż;

j) Przy wywozie ropy naftowej należy pobierać opłaty manipulacyjne w wysokości 50 Mk. do 10.000 kg. wyznaczonej wagi towaru i po 50 Mk. za każde dalsze lub rozpoczęte 10.000 kg. wzwyż;

k) Od wydawanych zaświadczeń na prawo przywozu lub wywozu rzeczy i żywności emigrantów i osób prywatnych o ile 0.4% od wartości towaru nie stanowi więcej, jak 20 Mk., pobiera się minimum 20 Mk.;

l) Opłaty manipulacyjne na tranzyt, o ile umowy międzypaństwowe nie przewidują czego innego, należy pobierać w wysokości 0,1% od zadeklarowanej, względnie ustalonej wartości towaru, lecz nie mniej, niż 20 Mk., od każdego zaświadczenia;

m) O ile interesant z zaświadczenia na prawo przywozu, przewozu lub wywozu nie skorzysta, zwraca mu się pobrana kwota z potrąceniem 100 Mk. za każde 10.000 kg. wagi towaru. Opłaty manipulacyjne, wynoszące mniej, niż 100 Mk., nie podlegają zwrotowi;

n) Przy nieprawidłowem wypisaniu zaświadczenia na prawo przywozu, przewozu lub wywozu z winy petenta, które muszą być powtórnie wypisane, należy pobierać za każdy poprawiony odcinek zaświadczenia 20 Mk. opłaty manipulacyjnej. Powyższe stosuje się również do urzędów państwowych i instytucji społecznych o charakterze dobroczynnym.

o) Każde zwrócenie się o prolongatę rozpatruje się, jako nowe podanie, przyczem podlega opłacie, jaka w danym momencie obowiązuje;

2) Oprócz opłaty manipulacyjnej, interesowany opłaca ustalony koszt blankietu podania, zależnie od kosztu własnego, i kasuje stemple przewidziane ustawą o podatku stemplowym (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r., Nr. 73, poz. 498 i Nr. 84, poz. 562).

3) Główny Urząd Przywozu i Wywozu ma prawo w poszczególnym wypadku obniżyć powyżej ustanowione opłaty manipulacyjne.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc dotychczasowe przepisy o opłatach manipulacyjnych w urzędach i izbach przywozu i wywozu.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *S. Przanowski.*

(Monitor Polski Nr. 20 z dn. 26/I — 1921 r.).

Przepisy o służbie państwowej.

83.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dn. 24 stycznia 1921 r.

w przedmiocie dodatków do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych na obszarze okręgów administracyjnych Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

Na podstawie przepisów o dodatku ekonomicznym do płac zasadniczych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 65, poz. 429 — 436), Rada Ministrów w myśl uchwały swej z d. 4 stycznia 1921 r. stanowi, co następuje:

§ 1.

Tabelę podziału miejscowości Rzeczypospolitej na klasy celem oznaczania mnożnika dodatku ekonomicznego, ogłoszoną w załączeniu do rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 77, poz. 521, załącznik 6), uzupełnia się w końcu następującem postanowieniem:

„Na ziemiach, przyłączonych do Rzeczypospolitej na zasadzie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze 12 października 1920 r., zalicza się:

do klasy II:

miasta: Brześć Litewski, Grodno, Kowel, Lidę, Łuck, Równo i Włodzimierz Wołyński;

do klasy III:

wszystkie inne miejscowości".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

(Dz. Ust. Nr. 13 z dn. 8/II — 31921 r., poz. 76).

Przepisy emerytalne.

84.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Do Ministerstwa Skarbu wpływają w ostatnich czasach coraz liczniej zbiorowe memorjały, a także indywidualne prośby emerytów, tudzież wdów i sierot po emerytach i funkcjonarjuszach państwowych o podwyższenie pobieranych ze Skarbu Państwa uposażeń emerytalnych, względnie zaopatrzenia wdowiego i sierocego.

Ministerstwo Skarbu, nie mogąc w każdym poszczególnym wypadku odpowiadać wyczerpująco na powyższe memorjały i prośby, komunikuje, że, zdając sobie sprawę z przykrego położenia materjalnego emerytów, wdów i sierot, poczyniło już kroki celem polepszenia ich doli, mianowicie w projekcie ustawy emerytalnej dla polskich funkcjonarjuszów państwowych (opracowanym przez Ministerstwo Skarbu, a uchwalonym już przez Radę Ministrów), który w najbliższych dniach wniesiony będzie do Sejmu, zamieszczono w postanowieniach przechodnich przepisy, normujące uposażenie emerytalne emerytów b. państw zaborczych, jak również zaopatrzenie wdów i sierot po nich w ten sposób, że obok podwyżki zasadniczego uposażenia, względnie zaopatrzenia, przyznawany będzie emerytom, wdowom i sierotom stosowny dodatek drożyźniany, który ulegać będzie zmianom analogicznie i równocześnie ze zmianami w dodatku drożyźnianym dla funkcjonarjuszów w czynnej służbie państwowej.

Ministerstwo Skarbu żywiąc nadzieję, że takie uregulowanie powyższej sprawy idzie po linji żądań i życzeń emerytów, wdów i sierot, uprawnionych do pobierania uposażenia ze Skarbu Państwa, zapewnia zarazem, że dołoży wszelkich starań, aby postanowienia powyższe wprowadzić w życie, bezzwłocznie po uchwaleniu ustawy emerytalnej przez Sejm Ustawodawczy.

(Monitor Polski Nr. 28 1921 r.).

Ogłoszenie.

Sprostowanie ogłoszenia Tow. Akc. Zakładów górniczo-hutniczych fabryk „Stąporków".

W ogłoszeniu Tow. Akc. „Stąporków" umieszczonym w № 1 „Dz. Urzęd. Min. Skarbu z d. 10/I—1921 r. str. 20 wkradł się następujący błąd drukarski: w stanie biernym — pozycja „Dywidenda niepodniesiona" zamiast „2115 mk." powinno być „2125 mk.".

BILANS
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
(TYMCZASOWY)
dnia 10 Grudnia 1920 r.

Stan czynny.	
Kruszce, obliczone pg. równi monetarnej:	
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.465.120,58
„ Skarbu Narodowego	493.860,47
„ Ministerstwa Skarbu	3.191.813,13
Srebro. „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.687.061,16
„ Skarbu Narodowego	1.518.221,58
„ Ministerstwa Skarbu	9.173.851,82
Pieniądze obce	156.260.272,98
Banki:	
a) banki niemieckie	455.303.627,67
b) inne banki zagraniczne	402.454.551,79
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46
Weksle zdyskontowane	512.872.169,64
Pożyczki:	
a) Skarbowi Państwa	52.625.000.000,—
b) miastom	218.773.395,70
c) osobom i firmom prywatnym	3.308.240.949,54
Inne aktywa	9.310.097.465,59
	67.059.745.643,11

Na poczet pożyczek, przyjętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 10-go grudnia 1920 r. . . . Mk. 108.842.376,04

Stan bierny.	
Banknoty w obiegu	45.616.581.441,50
Rachunki bieżące:	
a) Centralnej Kasy Państwowej	73.947.582,67
a) inne rachunki bieżące	12.044.349.210,56
Fundusze rezerwowe	16.383.642,70
Inne pasywa	9.308.483.765,68
	67.059.745.643,11

Ilość rachunków przekazowych . . . 4243

Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dnia 1/I do dn. 10/XII 1920 r. . . . Mk. 25.334.615.958,97

Naczelny Dyrektor: p. o. (—) Bigo.

Główny Księgowy: (—) Michał Gawroński.

Bilans Banku Ziemiańskiego,
założonego przez Tow. Kredytowe Ziemskie w Królestwie Polskiem,
na 1-go grudnia 1920 roku.

STAN CZYNNY	
Kasa	Mk. 10,801,192.—
Sumy do dyspozycji Banku	„ 40,444,198.80
Skup pap. wyl. i kuponów	„ 4,793.17
Papiery publiczne własne	„ 31,498,631.27
Weksle inkasowe	„ 234,330.—
Weksle zdyskontowane	„ 5,119,146.—
Pożyczki specjalne do 1921 r.	„ 53,962,316.—
„ na zabezp. hipot.	„ 25,489,556.—
Otwarty kredyt	„ 56,368,063.08
Zastawy	„ 778,787.37
Korespondenci loro	„ 8,969,701.93
„ nostro	„ 2,177,276.40
Przechodnie	„
Oddziały	„ 14,214,380.88
Ruchomości	„ 189,439.16
Wydatki bieżące	„ 5,832,819.52
	Mk. 256,084,631.58
Depozyty	Mk. 135,426,310.54
Różni za nasze depozyty	„ 20,790,204.78
	Mk. 156,216,515.32

STAN BIERNY	
Kapitał zakładowy	Mk. 6,480,000.—
Kap. Rezerwowy	„ 352,037.04
Obligacje Banku	„ 15,412,024.—
Lokaty	„ 32,302,888.98
Rachunki bieżące	„ 73,314,948.25
Kasa Przezorności	„ 225,356.80
Korespondenci loro	„ 74,208,096.99
„ nostro	„ 14,838,858.07
Oddziały	„ 13,493,149,96
Należności skarbowe	„ 45,648.55
Przechodnie	„ 14,115,662,85
Redyskonto	„ 4,810,000.—
Procenty i prowizje	„ 6,486,000.09
	Mk. 256,084,631.58
Różni za swoje depozyty	Mk. 119,244,391.32
Depozyt własny	„ 36,972,124.—
	Mk. 156,216,515.32

Stan Rachunków Banku Handlowego w Warszawie z dniem 31 sierpnia 1920 r.

STAN CZYNNY.

			Marki	fen.
1	Gotowizna:			
	a) w kasie . . .	M. 112.244.341,50		
	b) w bankach . .	„ 585.535.367,57		
		M. 697.779.709,07		
	c) wylos. papiery publ. i kupony	„ 6.964.803,22		
	d) dewizy i waluty zagraniczne	„ 169.358.368,95	874.102.881	24
2	Papiery publiczne własne:			
	a) papiery skarbowe polskie. . .	M. 98.607.508,77		
	b) inne papiery. .	„ 12.851.767,85		
	c) funduszu rezerwowego . . .	„ 19.758.589,46	131.217.866	08
3	Pożyczki na zastaw papierów publiczn.		87.919.243	85
4	Skup weksli		275.146.719	11
5	Dłużnicy w rachunkach bieżących . .		942.379.860	32
	(Pozatem poręczenia: M. 31.045.639,48)			
6	Rachunek z Oddziałami Banku . . .		451.612.945	53
7	Nieruchomości		11.122.648	93
8	Weksle protestowane i moratoryjne .		1.404.492	52
9	Weksle do inkasa		242.167.966	86
10	Inkaso u Korespondentów		34.980.168	48
11	Wydatki bieżące		34.779.811	83
12	Rachunki przechodnie		53.680.791	98
			3.140.515.396	73

STAN BIERNY.

			Marki	fen
1	Kapitał własny:			
	a) zakładowy . . .	54.000.000,—		
	b) fundusz rezerwowy. . . .	„ 27.135.646,26		
	c) rezerwa specjalna . . .	„ 612.184,84	81.747.831	10
2	Wkłady:			
	a) rachunki przekazowe . . .	M. 372.858.119,64		
	b) lokacje . . .	„ 125.696.609,47		
	c) rachunki bieżące	„ 1.567.284.305,44	2.065.839.034	55
	(Pozatem poręczenia M. 31.045.639,48)			
3	Rachunki w Banku Państwa	M. 33.595.730,23		
4	Weksle redyskontowane	„ 128.303.802,12	161.899.532	35
5	R-k Kasy Przez. i Pom. Urzędn. Banku .	M. 3.773.451,28		
	z tego nabyto papierów za . .	„ 2.054.794,22	1.718.657	06
6	Rachunek z oddziałami Banku . . .		401.078.561	88
7	Różni za inkaso		280.356.683	23
8	Dywidendy niepodniesione . . .		3.755.811	60
9	Procenty i prowizje		68.573.997	24
	Rachunki przechodnie		75.545.287	72
10				
			3.140.515.396	73

UWAGA: Do powyższego zestawienia wzięto dane z bilansu Oddziału w Piotrogrodzie z d. 31 grudnia 1916 r. oraz z bilansu Oddziału w Kijowie z d. 31 października 1919 r.

Wyciąg ze Sprawozdania Tow. Akc. Domu Handlowego Towarowo-Konfekcyjnego „BRACIA JABŁKOWSCY" W WARSZAWIE

na rok operacyjny 1919/20.

Bilans na 30 czerwca 1920 r.

STAN CZYNNY.

Place	3549607,50
Budynki	6249697,34
Ruchomości	2676687,41
Towary	33988007,86
Instytucje kredytowe	10707018,88
Kasa	405636,80
Papiery publiczne	1075200,—
Depozyty . . .	205200,—
Różni dłużnicy .	1793204,35
Sumy przechodnie	103652,95
	60753913,09
Akcje w przechowaniu	941384,—
	61695297,09

STAN BIERNY.

Kapitał akcyjny	15000000,—
„ amortyzacyjny	489637,60
„ rezerwowy	56685,29
„ zapasowy	150174,56
Fundusz stypend. Tow. Akc. Br. Jabłkowscy.	31800,—
„ przezorności	63875,70
„ zapomogowy przezorności . .	7124,—
Depozyty	205200,—
Różni wierzyciele	37449558,92
Sumy przechodnie	1624607,91
Niepodniesiona dywidenda . . .	94273,61
Przewyżka dochodów nad wydatkami .	5580975,50
	60753913,09
Akcjonarjusze za akcje w przechowaniu .	941384,—
	61695297,09

Rachunek zysków i strat.

Wydatki	7646328,14	Zysk brutto w roku 1918/19 . . .	13227303,64
Przewyżka dochodów nad wydatkami .	5580975,50		
	13227303,64		13227303,64

Stan Rachunków Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie

na dzień 1 listopada 1920 r.

Instytucja Centralna w Warszawie (Traugutta 8) wraz z Biurem Wymiany. Oddziały Miejskie w Warszawie: 1-szy Marszałkowska 83, 2-gi Praga, Targowa 31, 3-ci Ś-to-Jerska 10. Oddziały i Agentury zamiejscowe: Biała Podlaska, Białystok, Brześć Lit., Drohobycz, Grajewo, Lwów, Łomża, Łuków, Mińsk, Międzyrzec, Paryż, Siedlce, Stanisławów.

Stan czynny.	Marki i fen.
Kasa—gotowizną	36484571.70
R-k przekaz. w Polsk. Kraj. Kasie Pożyczk.	29094630.16
R-k. przekaz. w Banque de France	6915153.—
R-k przekazowy w Ros. Banku Państwa	21316.76
Papiery publiczne własne	58159816.07
Skup weksli	124330459.46
Korespondenci:	
Loro	161182668.72
Nostro	85211904.60
Pożyczki pod zastaw papierów publicznych	49365120.77
Dokumenty do zainkasowania—portfel	4421640.84
Nieruchomości	10733068.92
Ruchomości	1956200.38
Wydatki bieżące	16723919.47
Rachunki przechodnie	32601684.07
R-k Oddziałów z Centralą	36885081.45
	654117236.37

Stan bierny.	Marki i fen.
Kapitał zakładowy	43200000.—
Fundusze rezerwowe	6635306.87
Wkłady	227394972.17
Korespondenci:	
Loro	101864642.53
Nostro	94955983.71
R-ki specj. w Rosyjskim Banku Państwa	1130759.40
Weksle zredyskontowane	40249706.45
Polecenia korespondentów	19816373.71
Należności skarbowe	55519.94
Niepodniesiona dywidenda	255424.70
Niepodniesione procenty	230347.13
Procenty i prowizje	22451068.11
R-ki przechodnie	90062704.99
R-k Centrali z Oddziałami	5814426.66
	654117236.37

BILANS

Banku Przemysłowego Warszawskiego

na 1-go Grudnia 1920 roku.

STAN CZYNNY.	Marki	fen
Gotowizna w kasie	8114791	21
Rachunek bieżący warunkowy w ros. Banku Państwa	32902	61
Rachunek bieżący w Polsk. Kr. Kasie Pożycz.	1695410	22
Rachunek czekowy w P. K. O.	43095	98
Skup weksli	28450946	53
„ psp. publ. i kuponów bież.	186048	43
Weksle i frachty do inkasa	5659516	44
Papiery publiczne własne	14479873	55
„ „ kapitału zapasowego	94492	05
Pożyczki terminowe na zastaw papierów publicznych	444371	67
Pożyczki bezterminowe (on Call.) zabezpieczone:		
1. papierami publicznymi	38272785	63
2. wekslami	2914877	—
Korespondenci:		
1. Loro	97431349	04
2. Nostro	15136994	61
Weksle protestowane	283409	17
Ruchomości	778022	61
Nieruchomości	211375	—
Wydatki bieżące	8012778	35
Rachunki przechodnie	9355902	97
Rachunek Zarządu z oddziałami	13830461	15
	245429404	23

STAN BIERNY.	Marki	fen.
Kapitał zakładowy	6480000	—
„ zapasowy	156582	54
Rezerwa zysku	452605	82
Wkłady:		
1. Kapitały na lokacji	2968320	06
2. na rachunek bieżący	90162497	27
Kasa Przezorności	314450	23
Weksle redyskontowane	2480800	—
Rachunki w ros. Banku Państwa	3348868	23
Rachunki specjalne w P. K. K. P.	5040000	—
Rachunki w instytucjach prywatnych zabezpieczone papierami publcznemi	1035718	81
Korespondenci:		
Loro	22707459	57
Nostro	31205702	84
Przekazy do zapłacenia	15247332	50
Należności skarbowe	55411	38
Procenty i prowizje	19763037	26
Dywidenda niepodniesiona	68017	60
Rachunki przechodnie	26020039	79
Rachunek oddziałów z Zarządem	17922560	33
	245429404	23

Bilans Lubelskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego

sprowadzony na dzień 1 lipca 1920 roku

AKTYWA

	Mk.	f.
1. Kasa	1.126.368	22
2. Rachunki bieżące i lokacje:		
a) w prywatnych instytucjach kredytowych	1.720.540	57
3. Papiery procentowe:		
a) kapitału zasobowego	525.295	24
b) funduszów ruchomych	1.522.839	51
c) „ specjalnych	4.000	—
4. Pożyczki, udzielone na nieruchomości:		
a) należące do stowarzyszonych	17.126.743	96
5. Przedterminowe umorzenie pożyczek	2.221	45
6. Raty od pożyczek:		
a) zaległe	193.116	72
7. Kupony zdyskontowane	8.904	60
8. Majątek Towarzystwa:		
a) nieruchomy	122.407	03
b) ruchomy	28.559	09
9. Zaliczenia i wydatki zwrotne	838	29
10. Zalicz., przypadające do zwrotu od stowarz.	7.660	78
11. 5% podatek skarbowy	37.367	74
12. Wydatki bieżące (wyznaczone etatem, operacyjne i inne)	245.243	96
13. Kupony od wylosowanych listów zastawnych	1.852	29
14. Zaliczenia pod zastaw 5% pożyczki państwowej 1920 r.	740.600	—
Razem	23.414.559	45
W kasie Towarzystwa znajdują się:		
listy zastawne lubelskie w depozycie	3.168.828	—
nowe arkusze kuponowe	509.220	—
listy zastawne, przygotowane na pożyczki	786.888	—
listy zastawne podlegające spaleniu	656.640	—
kupony, podlegające spaleniu	1.190.154	60
kaucje urzędników	3.240	—
papiery procentowe własne	28.296	—
Ogółem	6.343.266	60

PASYWA

	Mk.	f.
1. Kapitał zasobowy	811.030	58
2. Kapitały specjalne:		
a) na amortyzację nieruchomości Towarzystwa	4.005	01
3. Listy zastawne w obiegu:		
a) 5%	17.127.936	—
4. Listy zastawne wylosowane, przypadające do zapłaty	451.656	—
5. Kupony, przypadające do zapłaty	756.295	08
6. Fundusz na zapłatę kuponów.	434.743	20
7. Fundusz umorzenia:		
a) przedterminowego, uskutecznionego gotowizną	2.221	45
8. Opłaty:		
a) na powiększenie kapitału zasobowego i na fundusz administracyjny		
b) na pokrycie kosztów oszacowania nieruchomości i na wygotowanie nowych listów i kuponów	167.692	42
9. Raty przedterminowe	7.034	60
10. Sumy przechodnie	30.981	12
11. Różne dochody (% od papierów procentowych, rachunków bieżących, rachunków z korespondentami, kara, dyskonto i inne)	130.744	58
12. Raty od pożyczek niewypłaconych	8.894	84
13. Depozyty w gotowiźnie	249.324	57
14. Pożyczki zaciągniete pod zastaw papierów % Towarzystwa	1.232.000	—
15. Urząd Pożyczek Państwowych	2.000.000	—
Razem	23.414.559	45

Sprawozdanie za rok 1919 Krzeskiego Stowarzyszenia pożyczkowego udziałowego w Krzesku w gminie Królowa Niwa w pow. Siedleckim.

Obroty i pozostałości rachunków w walucie markowej.

STAN BIERNY (Stowarzyszenie winno):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym		Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
		Przychód	Rozchód	
Kapitały: zakładowy, (udziałowy, własny i wypożyczony) zapasowy i specjalne	3348,81	493,50	21,60	3820,71
Wkłady oszczędnościowe	31256,15	18295,77	5542,56	44009,36
Długi zaciągnięte przez Stowarzyszenie	—	—	—	—
Inne (sumy przechodnie)	81,64	3332,45	3240,05	174,04
		—	842,96	—
Zyski	—	4174,65	2637,37	1537,28
Razem	35529,56	26296,37	12284,54	49541,39

STAN CZYNNY (Stowarzyszenie ma):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym		Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
		Przychód	Rozchód	
Lokaty w inst. pien. i papiery procentowe	2592,—	—	—	2592,—
Pożyczki	31475,92	7629,—	22911.40	46758,32
Ruchom. i nieruchom.	107,48	10,75	—	96,73
Wydatki i straty	—	2637,37	2637,37	—
Razem	31175,40	10277,12	25548,77	49447,05
Gotówka w kasie w d. 31/XII i obroty ogólne	1354,80	36573,47	37833,31	94,34
Bilans	35529,56			49541,39

BILANS BANKU WSCHODNIEGO

Stan czynny. **w dniu 30 listopada 1920 r.** **Stan bierny.**

	Marki	fen.
1. Kasa	10212690	21
2. Bieżący w Bankach	14216033	66
3. Papiery procentowe własne	825343	51
4. „ „ kapitału zasobowego	520000	—
5. Monety zagraniczne	460204	26
6. Skup weksli	11902635	—
7. Remesy	2169239	—
8. Inkaso weksli i dokumentów	2095872	—
9. Zastawy z terminem stałym	432517	75
„ bezterminowe (on call)	29098754	55
10. Korespondenci „Loro"	4000056	20
„ „Nostro"	2518720	10
11. Różni za nasze inkaso	280082	90
12. Otwarty kredyt	33017168	59
13. Sumy przechodnie	6810404	42
14. Nieruchomości	1619300	—
15. Ruchomości	605051	86
16. Koszty organizacyjne	552314	89
17. Urządzenie skarbca i biura	183414	33
18. Koszty handlowe	5585491	47
19. Udziały w przedsiębiorstwach	3712360	—
20. R-k Banku z Oddziałami	7371738	68
	138194393	38

	Marki	fen.
1. Kapitał akcyjny	8300000	—
2. „ zasobowy	520000	—
3. Wkłady na akcje II emisji	445250	—
4. Lokaty z terminem stałym	321877	—
„ bezterminowe	83223542	28
5. Obciążenia hipot. nieruchomości	102600	—
6. Korespondenci „Loro"	2386973	—
„ „Nostro"	15383095	66
7. Różni za swoje inkaso	2250419	90
8. Przekazy do opłacenia	1388205	46
9. Należności skarbowe	5107	39
10. Procenty i prowizje	8435187	59
11. Dywidenda z 1919 r.	51650	—
12. Sumy przechodnie	7102412	92
13. R-k Oddziałów z Centralą	8521930	24
14. Zyski i straty	56141	94
	138194393	38

Stowarzyszenie Współdzielcze „Mazur" w Ciechanowie.

Bilans za rok 1919.

Rachunek zysków i strat.

Zysk brutto na towarach	Mk. 18547	f. 85
Straty z tytułu kosztów handlow.	„ 8100	„ 51
„ amortyzacja ruchomości.	„ 48	„ 89

Rachunek bilansu.

AKTYWA.

Kasa	„ 3469	„ 88
Remanent towarów	3755	„ 46
Ruchomości	„ 440	„ 07
Dłużnicy	„ 10759	„ 50

PASYWA.

Kapitał udziałowy	„ 4700	„ 39
„ zapasowy	„ 811	„ 04
„ rezerwowy	„ 2218	„ 29
Czysty zysk	„ 10398	„ 45
Różni	„ 296	„ 74
Razem	Mk. 63547	f. 07

Zarząd Stowarzyszenia Spożywczego „Łukomianka"

w Łukomiu gm. Szczutowo pow. Rypiński.

Sprawozdanie kasowe za rok 1919.

1) Kapitał obrotowy 12255 mk.
2) Kapitał zapasowy 19 mk.
3) Przychód roczny sklepu 66806 mk. 55 fen.
4) Rozchód roczny sklepu 61686 mk. 86 fen.

W dniu 1 stycznia 1920 r. było w kasia 5119 mk. 69 fen.
W dniu 1 stycznia 1920 r. w sklepie było towaru za 14466 mk. 85 fen.

Majątek sklepu w dniu 1 stycznia 1920 r.	19586 mk. 54 fen.
Po potrąceniu kapitału obrotowego	12255 „ — „
	7331 mk. 54 fen.
i po potrąceniu kapitału z wpisów.	1310 „ — „
kapitał	6021 mk. 54 fen.

stanowi zysk.

5) Podział zysku przez ogólne zebranie:
10% na kapitał zapasowy,
10% dywidendy od udziałów,
Na wynagrodzenie Zarządu 3000 mk.
8% dywidendy od wybranego towaru.

W dniu 1 stycznia 1920 r. było w kąsie po potrąceniu wypłaconych sum z zysku 313 mk. 34 fen.

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 12658, 12. II., 5000